

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

1926

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

Γραφεία : Όδός Αρμα 1

Ίδρυση κεφάλαιο 1.000.000 Δρ.

ΕΡΓΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

Εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Αγγλίας-Αιγύπτου 1

Αμερικής 5

Δι' εξωτερικού και εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

Δι' εξωτερικού δι' εν έτος 1926 130

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικόν Κεφάλαιον 10.000.000

Αποθεματικόν 1.400.000

25 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Το πυκνότερον δίκτυον άντ(τ)ών εν Ελλάδι

Εκτελεί πάσαν Τραπεζικήν εργασίαν υπό λίαν

συμφέροντας όρους.

Δέχεται καταθέσεις όψεως προθεσμίας, και με

προειδοποίησιν με επιτόκία ανάλογα τών εν

τῇ αγοράς επικρατούντων εις τὰς σημερινὰς

τοποθετήσεις επιτοκίων.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΓΙΖΙΑΝΣ

Χειρουργός ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Έχει τετραετίαν ειδίκευσιν εις Παρισίους σπουδάζας. Θεραπεύει με άγνοαν δι' οδοντομέτρου άνωδόντων θραύσεως τὰς παθήσεις στόματος και όδόντων. Ουλίτιδας, δυσεστίας, Ριγορίτης και δ. διά νεοτάτων έπισημονικών μεθόδων. Δέχεται 0-12 και 2-6 1/2. 51-55δδ, Γ' Ήπειρο-βρίου 51 κάτωτα 3ον.

ΒΡΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΤΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Έπαναφέρει το πρότερον τρομακτικόν

βαφει την επιδερμίδα και δισκώει εις

τὰς τρίχας.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ,

33 ΟΔΟΥΣ ΠΛΗΘΗΣ ΑΡ. 48

Τιμή 0,40 διὰ τὰς Έπαρχίας 50

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα συνι-

στώμεν την τελευταίαν έπισημονικήν

Κληνικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Υψηλήτου Οφθαλμολόγου, Όδός

Μενάνδρου 27 Τηλ. 1-68.

Εις τὰ γραφεία μας πωλούνται

πλήν των εκδόσεων της «Βιβλιοθήκης

του «Μπουκέτου» και δύο ξένα εκ-

δόσεις το «Ημερολόγιον μας Έρω-

τευμένης», αντί δραχ. 12, το ρο-

μάντισον άειμνήστου λογιτέχον Πλά-

τωνος Ροδοκανάκη «Μέσα στα γίαντα

μά» αντί δραχ. 6, η «Λεβέντισσα» αντί

δραχ. 60 και η Γαβριέλλα αντί δραχ. 50.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΣΟΥΤΖΗΣ

Έκτος Διοικητικού Έκτελεστικού

Επιμελητή της Ιδιαιτέρας

Κλινικής του καθηγητού κ. Γεωργίου

Φωτινίου. Δέχεται καθ' έκτασιν

δδδς Κεφαλληνίας 15α.

Όπου 8-10 π.μ. και 4-6 π.μ.

VALETH

Τακτοποιεί τὰ ΕΜΠ

Σταμάτα τὸν Π

Νέον φάρμακον άπο

Όδηγία ΔΩΡΕΑΝ εις τὰ

Διὰ τὰς Έπαρχίας

Α. ΔΑΠΟΝΤΕ, Κα

ΑΘΗΝΑΙ

Συνιστάται δι

ραϊόν φύλλον

μάση τὰ είδη

πισμού τῆς «Γ

Πρώτη εμφάν

φή τριχών πά

χρώσει, στιγμα

άσυναγώνιστο

κεντρικόν πρ

ART — GOUT —

2 — 0 Δ. 2 ΣΤΑΔ

Πώλησι; χονδρ

λιανική και πα

= διαμέρισμα

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣ

ΠΕΡΙΔΙΟΤΟΣ-ΠΑΘ

ΑΧ — ΡΝΘΝ 1708

ΚΥΡΙΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΛ

κάνει όραση όρ

διδύματα διακρίν. Δι

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΚΡΙΝ

Κρέμα το όραση

ά τ' όραση άπο

λινών και έσονται

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΧΡΗΣΤΟ

33 ΟΔΟΥΣ ΠΛΗΘΗΣ ΑΡ

ΤΙΜΗ 0,40 ΔΙΑ ΤΑ

ΕΠΑΡΧΙΑΣ 50

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

νοσήματα συνι

στώμεν την τε

λευταίαν έπιση

μονικήν Κλην

ικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι.

ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή

του Οφθαλμολό

γου, Όδός Με

νάνδρου 27 Τηλ.

1-68.

ΕΙΣ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

νοσήματα συνι

στώμεν την τε

λευταίαν έπιση

μονικήν Κλην

ικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι.

ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή

του Οφθαλμολό

γου, Όδός Με

νάνδρου 27 Τηλ.

1-68.

ΕΙΣ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

νοσήματα συνι

στώμεν την τε

λευταίαν έπιση

μονικήν Κλην

ικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι.

ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή

του Οφθαλμολό

γου, Όδός Με

νάνδρου 27 Τηλ.

1-68.

ΕΙΣ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

νοσήματα συνι

στώμεν την τε

λευταίαν έπιση

μονικήν Κλην

ικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι.

ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή

του Οφθαλμολό

γου, Όδός Με

νάνδρου 27 Τηλ.

1-68.

ΕΙΣ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

νοσήματα συνι

στώμεν την τε

λευταίαν έπιση

μονικήν Κλην

ικήν ΣΠΗΛΙΟΥ Ι.

ΧΑΡΑΜΗ Υψηλή

του Οφθαλμολό

γου, Όδός Με

νάνδρου 27 Τηλ.

1-68.

25 Ιουλίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

569

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΓΕΛΟΣ Ή ΣΑΤΑΝΑΣ ;

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ

Είταν όραία, άλη-
θινή, ή έποχή εκεί-
νη. Ναι, δεν είχε
χρῆμα, άλλ' είχε κά-
τι άλλο, την εύθυμία,
τη χαρά. Με το πα-
ραμικρό γινόμενα
εύθυμοι, ή χαρά πη-
δούσε μέσα μας. Πό-
σο μοιάζαμε με τὰ πουλάκια, που πολύ συχνά και μάδεια την
κοιλιά, πηδούνε χαρωπά και τραγουδούν σά να τάχει κυκλώσει ή
μεγαλύτερη εύτυχία του κόσμου.

Στο μικρό δωμάτιο της ταβέρνας του γέρο-Δημητρου μαζευόμα-
στε καμμι δεκαριά τότε. Τὰ χρήματά μας, πενταροδεκάρες. Άλλ'
είμαστε, όπως είπα, είμαστε γεμάτοι από χαρά, από εύθυμία. Και
άφορη ήττοσσε αυτή να φανεί. Λίγο κρασί, νά ή άφορηή. Και
χωρίς ακόμα να βραχεί ο λάρυγγας απ' αυτό, το τραγουδι ξεπε-
τάται.

Και αντίλαλους ή γειτονιά σά νάχαμε πει όνάδες κρασί κι'
αυτό να μάς είχε δώσει την εύτυχία. Και ίσως πολλοί, που μάς
άκουγαν, θά ελπαν :

πλάκες κάτω μιανής εκκλησίας !... Κάτω ξαπλωμένος !... Βλέπω λοιπόν, και είμωνα μόνος κατάμονος, βλέπω και μπαίνει ένας παπᾶς και νάρχεται πολύ κοντά μου, κρατώντας κάτι, σὰ μετάδοσι... 'Αλλά ἄμα ἐσκυψε κοντά σὸ πρόσωπό μου, δὲν εἶταν πιά παπᾶς, δὲν εἶταν, εἶταν μιὰ γυναίκα, μιὰ κόρη... πούχα γνωρίζει όταν εἴμωνα νέος, ἡ πρώτη μου ἀγάπη !... 'Η 'Ανθή !... Δὲν ξέρετε σὲ τί μελαγχολία ἔπεσα όταν ξύπνησα !...

— Για λέγε, λέγε, τοῦ εἶπε ὁ Νικήτας καὶ σήκωσε μὲ τὰ δάχτυλά του τὰ μαλλιά του πάλι.

— Τί νὰ πῶ ;...

— Δὲν τὸ τελείωσες τότε, τοῦ ἀπήντησε, ὁ Νικήτας, κοιτάζοντάς τον μὲ τὰ μαλλιά ὀρθωμένα.

— Ναί, ἔκανε αὐτὸς καὶ ἀναστένανε, ναί, εἶταν ἡ 'Ανθή... Καὶ στὰ χέρια της κρατοῦσε ἓνα μεγάλο μῆλο κατακόκκινο...

— Τὸ μῆλο τὸ περίφημο, πετάχτηκε ἐγὼ καὶ εἶπα.

— 'Ε, ἔ, ἔκανε ὁ Νικήτας σηκώνοντας τὸ χέρι του.

Κ' ἔπειτα στὸ Σαδὶλ :

— Αὐτὸ τότε εἶχε σημασία μεγάλη. Εἶπες, αὐτὴ εἶταν ἡ πρώτη σου ἀγάπη...

— Ναί, ναί, ἡ πρώτη μου ἀγάπη !... Αὐτὸ γυναίκες ἀγάπησα, αὐτὴ εἶταν ἡ πρώτη, ὅσοις μιὰ ἄλλη... μιά...

— Ξέρουμε, ξέρουμε, τοῦ εἶπα ἐγὼ.

— 'Α, ἔκανε αὐτὸς καὶ μὲ κοίταξε, ἐρριξε καὶ μιὰ ματιά στοὺς ἄλλους...

— Ἀνθρώπινα : εἶπε σοβαρὰ ὁ Νικήτας, τώρα στὸ δνερο...

— Λέγε, ἐξήγα το, κ' ἂν πετύχεις θὰ σὲ ἀνακηρύξω μεγάλον ἐξηγητὴν τῶν νομῶν !...

— 'Α, ὅχι, μοῦ ἀρκεῖ νὰ μὲ λένε φιλόσοφο !

— 'Όπως θέλεις...

— Κάτι καλὸ θὰ σοῦ ἐρθεῖ καὶ ἀπὸ γυναίκα !...

— Ἀπὸ γυναίκα !...

— Καὶ ὅμως τότε...

— Ὡ, ἀλλοίμονο !... Φαντασθῆτε νὰ δῶ καλὸ ἀπὸ γυναίκα ἐγὼ !...

Καὶ ὁ Σαδὶλ γέλασε ἓνα γέλιο πούχε καὶ δόση πίκρας.

— Γιατί...

— Πρῶτον εἶμαι γέρος πειὰ καὶ δευτέρω, κ' ἂν δὲν εἶμουν δὲ θάθελα νὰ μπλέξω μὲ γυναίκα. 'Απὸ τότε ποῦ ἐπαθα κείνον, ποῦ εἶπατε πὼς τὸ ξέρετε, ἔγινα μισογύνος.

Τὴ γυναίκα τὴν ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμή γιὰ ἀπόλαυσι. 'Ηθελα καὶ τὸ σπῆτι, ἤθελα νάχω σύντροφο καὶ μὴ ρωτᾶτε τί πάθαινα, τί στενοχώριες. Εἶχα καὶ τοὺς φίλους πού μὲ βιάζανε νὰ ξαναπαντρευθῶ γιὰ νὰ λησμονήσω. 'Αλλο πάλι κ' αὐτὸ !... Καὶ μιὰ φορὰ ἄλλαξα ἀπόφαση καὶ θέλησα νὰ ξαναπαντρευθῶ... Καὶ τί νομίζετε μοῦ ἔκανε αὐτό ; Για ἀκούστε νὰ γελάσετε :

— 'Απ' τὸ παράθυρο τῆς κατοικίας μου, εἶδα μιὰ μέρα ἓναν ἀγρι-ἀνθρώπο νὰ βάζει τὸ σκυλὶ του, ἓνα μαντρόσκυλο, ν' ἀρκάει κάτι παιδάκια... Τὰ παιδάκια φεύγανε τρομαγμένα μὲ φωνές, κνηγῆματα ἀπ' τὸ σκυλὶ καὶ σὲ λίγο πού τὰ ἔχασα πίσω ἀπὸ μάντρες, ἀκουσα κλάμματα καὶ φωνές πού ζητοῦσαν βοήθεια...

Μετά λίγη ὥρα, πού τόχα λησμονήσει, βλέπω πολλὰ παιδιὰ νὰ φαίνονται μὲ πέτρες στὰ χέρια, ξαναμμένα καὶ νὰ φωνάζουν :

— Σκοτωμὸ στὰ σκυλιά !...

— 'Ενα σκυλάκι μικρό, ἀδύνατο, μὲ μακρουλὴ μούρη, τὸ θυμοῦμαι καλά, καὶ μικρὴ τρίχα, πού περνοῦσε, ἄμα τὰ εἶδε στᾶθηκε μὲ τὸ ἓνα πόδι τὸ μπροστινὸ ὑψωμένο...

— Χτυπάτε το !...

— Σκοτωμὸ στὰ σκυλιά !...

Τὸ σκυλάκι στράφηκε κ' ἐφυγε δρομαίω, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὰ παιδιὰ, πού κάθε τόσο τοῦ πετοῦσαν καὶ πέτρες...

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἡ οἱ σκηνές, μ' ἔκαναν νὰ σκεφτῶ ἀλλοῶς. Βοήκα πὼς ἐμοίχαε τὸ δικό μου μῖσος γιὰ τίς γυναίκες μὲ τῶν παιδιῶν στὰ σκυλιά...

— 'Α, βλέπεις, τοῦ εἶπε ὁ Νικήτας.

— Ναί, εἶπα εἶταν, ἀλλὰ νὰ καὶ μοῦ ξανάρχε πάλι κείνη ἡ σκέψη δυνατὴ. Κι' ἂν αὐτὴ ἡ νέα μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη ; Οἱ γυναίκες οἱ καλές, ὅπως καὶ οἱ καλοὶ ἄνδρες, εἶνε λίγες. 'Αν θὰ πάρω κανένα διάβολο πάλι πού θὰ μὲ ποτήσει ἄλλο δηλητήριο ;... Μιὰ κόρη ἀλήθεια γνώρισα, πού θὰ γινόταν ἐξαιρετικὴ γυναίκα, νοικοκυρά...

— Ποιά ; σάτησε ὁ Νικήτας.

— Ἐκείνη ἡ πρώτη μου ἀγάπη, ἡ 'Ανθή... Θὰ σᾶς τὸ πῶ... Στὴν πατρίδα μας, στὸ νησί μας ἐκεῖ, εἶταν... Καθόμαστε κοντά, δίπλα. 'Απὸ μικρὸς τὴν ἀγαποῦσα, κ' ὅσοις μεγάλως, ἐφηβος, κα-

τῶρθεωσα νὰ μοῦ πεῖ, πὼς μ' ἀγαπᾶ κ' αὐτὴ. Τὶ χρὴσθαι σμένα ! κ' αἰροῖ ! 'Α, πόσες νύχτες δὲ μιλῶσα στὴν τοῦ σπιτιοῦ μας ὥρες ὁλόκληρες... Μὲς στὴν ἡμέρα εἶπα ὅτι ἔνας κοντὰ στὸν ἄλλον, τὰ λέγαμε. Οἱ ψυχές μας ὅσοις κοντὰ, ἀγκαλιασμένες !... Καὶ ὅχι μιὰ φορὰ μᾶς ἔφαγε αὐτὸ μας, οἱ κτεῖνοι πού λαλοῦσαν...

— Σημερώματα !... ἔλεγα τότε.

— Πάμε, πάμε !... μοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη.

— Καὶ πρέπει νὰ σηκωθῶ πρῶτ, γιατί δὲ διάβατα ποῦ...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Μετά, μετὰ ἤρθα στὴν 'Αθήνα φοιτητής. Εἶχαμε ἄλλοις κορυφά. 'Εκεῖ σπούδαζα καὶ εἴμουν τὸ θυμάμι καλὸ, σὺν χρόνῳ, μαθαίνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια, πὼς κάποιος τὴν ἐν γάμο... Τὰ παρὰ τὸ ὅλα καὶ πάω στὸ νησί μας καὶ τὴν ἐν γάμο...

— 'Ο πατέρας ὅμως τῆς ἐδιέλεξε τὸν ἄλλον καὶ τὴν ἐδωκεν καλὴν θέσιν, ἦταν σοβαρότερος...

— 'Εδὼ δέκοντο τὸ Σαδὶλ ἐγὼ.

— Καλὰ, τοῦ εἶπα, ὁ πατέρας θὰ τὸν ἐπαίρει, πού τὸν δὲ ρώτησε τὴν κόρη ;...

— 'Ηξερε τὴν συμπάθειά της, ἀλλὰ τὴ συμβούλευσε νὰ μὴ...

— Καὶ σὺ πὼς ἀφίρσεις ἐστὶ τὸ πρᾶγμα, δὲν κοίταζε τίς...

— Προσπάθησα, ἀλλ' αὐτὴ ἀκούσε τὸν πατέρα της, καὶ τὴν ἐκτίμησα πολὺ καὶ λέω πὼς αὐτὴ εἶταν ἀπ' τὴν ἐν γάμο...

— 'Α, ὅχι, μοῦ ἀρκεῖ νὰ μὲ λένε φιλόσοφο !

— 'Όπως θέλεις...

— Κάτι καλὸ θὰ σοῦ ἐρθεῖ καὶ ἀπὸ γυναίκα !...

— Ἀπὸ γυναίκα !...

— Καὶ ὅμως τότε...

— Ὡ, ἀλλοίμονο !... Φαντασθῆτε νὰ δῶ καλὸ ἀπὸ γυναίκα ἐγὼ !...

Καὶ ὁ Σαδὶλ γέλασε ἓνα γέλιο πούχε καὶ δόση πίκρας.

— Γιατί...

— Πρῶτον εἶμαι γέρος πειὰ καὶ δευτέρω, κ' ἂν δὲν εἶμουν δὲ θάθελα νὰ μπλέξω μὲ γυναίκα. 'Απὸ τότε ποῦ ἐπαθα κείνον, ποῦ εἶπατε πὼς τὸ ξέρετε, ἔγινα μισογύνος.

Τὴ γυναίκα τὴν ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμή γιὰ ἀπόλαυσι. 'Ηθελα καὶ τὸ σπῆτι, ἤθελα νάχω σύντροφο καὶ μὴ ρωτᾶτε τί πάθαινα, τί στενοχώριες. Εἶχα καὶ τοὺς φίλους πού μὲ βιάζανε νὰ ξαναπαντρευθῶ γιὰ νὰ λησμονήσω. 'Αλλο πάλι κ' αὐτὸ !... Καὶ μιὰ φορὰ ἄλλαξα ἀπόφαση καὶ θέλησα νὰ ξαναπαντρευθῶ... Καὶ τί νομίζετε μοῦ ἔκανε αὐτό ; Για ἀκούστε νὰ γελάσετε :

— 'Απ' τὸ παράθυρο τῆς κατοικίας μου, εἶδα μιὰ μέρα ἓναν ἀγρι-ἀνθρώπο νὰ βάζει τὸ σκυλὶ του, ἓνα μαντρόσκυλο, ν' ἀρκάει κάτι παιδάκια... Τὰ παιδάκια φεύγανε τρομαγμένα μὲ φωνές, κνηγῆματα ἀπ' τὸ σκυλὶ καὶ σὲ λίγο πού τὰ ἔχασα πίσω ἀπὸ μάντρες, ἀκουσα κλάμματα καὶ φωνές πού ζητοῦσαν βοήθεια...

Μετά λίγη ὥρα, πού τόχα λησμονήσει, βλέπω πολλὰ παιδιὰ νὰ φαίνονται μὲ πέτρες στὰ χέρια, ξαναμμένα καὶ νὰ φωνάζουν :

— Σκοτωμὸ στὰ σκυλιά !...

— 'Ενα σκυλάκι μικρό, ἀδύνατο, μὲ μακρουλὴ μούρη, τὸ θυμοῦμαι καλά, καὶ μικρὴ τρίχα, πού περνοῦσε, ἄμα τὰ εἶδε στᾶθηκε μὲ τὸ ἓνα πόδι τὸ μπροστινὸ ὑψωμένο...

— Χτυπάτε το !...

— Σκοτωμὸ στὰ σκυλιά !...

Τὸ σκυλάκι στράφηκε κ' ἐφυγε δρομαίω, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τὰ παιδιὰ, πού κάθε τόσο τοῦ πετοῦσαν καὶ πέτρες...

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἡ οἱ σκηνές, μ' ἔκαναν νὰ σκεφτῶ ἀλλοῶς. Βοήκα πὼς ἐμοίχαε τὸ δικό μου μῖσος γιὰ τίς γυναίκες μὲ τῶν παιδιῶν στὰ σκυλιά...

— 'Α, βλέπεις, τοῦ εἶπε ὁ Νικήτας.

— Ναί, εἶπα εἶταν, ἀλλὰ νὰ καὶ μοῦ ξανάρχε πάλι κείνη ἡ σκέψη δυνατὴ. Κι' ἂν αὐτὴ ἡ νέα μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη ; Οἱ γυναίκες οἱ καλές, ὅπως καὶ οἱ καλοὶ ἄνδρες, εἶνε λίγες. 'Αν θὰ πάρω κανένα διάβολο πάλι πού θὰ μὲ ποτήσει ἄλλο δηλητήριο ;... Μιὰ κόρη ἀλήθεια γνώρισα, πού θὰ γινόταν ἐξαιρετικὴ γυναίκα, νοικοκυρά...

— Ποιά ; σάτησε ὁ Νικήτας.

— Ἐκείνη ἡ πρώτη μου ἀγάπη, ἡ 'Ανθή... Θὰ σᾶς τὸ πῶ... Στὴν πατρίδα μας, στὸ νησί μας ἐκεῖ, εἶταν... Καθόμαστε κοντά, δίπλα. 'Απὸ μικρὸς τὴν ἀγαποῦσα, κ' ὅσοις μεγάλως, ἐφηβος, κα-

τῶρθεωσα νὰ μοῦ πεῖ, πὼς μ' ἀγαπᾶ κ' αὐτὴ. Τὶ χρὴσθαι σμένα ! κ' αἰροῖ ! 'Α, πόσες νύχτες δὲ μιλῶσα στὴν τοῦ σπιτιοῦ μας ὥρες ὁλόκληρες... Μὲς στὴν ἡμέρα εἶπα ὅτι ἔνας κοντὰ στὸν ἄλλον, τὰ λέγαμε. Οἱ ψυχές μας ὅσοις κοντὰ, ἀγκαλιασμένες !... Καὶ ὅχι μιὰ φορὰ μᾶς ἔφαγε αὐτὸ μας, οἱ κτεῖνοι πού λαλοῦσαν...

— Σημερώματα !... ἔλεγα τότε.

— Πάμε, πάμε !... μοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη.

— Καὶ πρέπει νὰ σηκωθῶ πρῶτ, γιατί δὲ διάβατα ποῦ...

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Μετά, μετὰ ἤρθα στὴν 'Αθήνα φοιτητής. Εἶχαμε ἄλλοις κορυφά. 'Εκεῖ σπούδαζα καὶ εἴμουν τὸ θυμάμι καλὸ, σὺν χρόνῳ, μαθαίνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἴδια, πὼς κάποιος τὴν ἐν γάμο... Τὰ παρὰ τὸ ὅλα καὶ πάω στὸ νησί μας καὶ τὴν ἐν γάμο...

— 'Ο πατέρας ὅμως τῆς ἐδιέλεξε τὸν ἄλλον καὶ τὴν ἐδωκεν καλὴν θέσιν, ἦταν σοβαρότερος...

— 'Εδὼ δέκοντο τὸ Σαδὶλ ἐγὼ.

— Καλὰ, τοῦ εἶπα, ὁ πατέρας θὰ τὸν ἐπαίρει, πού τὸν δὲ ρώτησε τὴν κόρη ;...

— 'Ηξερε τὴν συμπάθειά της, ἀλλὰ τὴ συμβούλευσε νὰ μὴ...

— Καὶ σὺ πὼς ἀφίρσεις ἐστὶ τὸ πρᾶγμα, δὲν κοίταζε τίς...

— Προσπάθησα, ἀλλ' αὐτὴ ἀκούσε τὸν πατέρα της, καὶ τὴν ἐκτίμησα πολὺ καὶ λέω πὼς αὐτὴ εἶταν ἀπ' τὴν ἐν γάμο...

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΑΡΙΑ

Ἡλεκτρισμὸν ἔχουν βέβαια ὅλα τὰ ζῶα. 'Ολόκληρη ἡλεκτρικὴ συστοιχία ὅμως ἔχουν μόνον ὁρισμένα ψάρια, τριῶν εἰδῶν μάλιστα, πού χρησιμοποιοῦν τὴ δύναμι αὐτὴ γιὰ τὴν αὐτοσυντήρησιν των.

Ἡ ἡλεκτρικὴ αὐτὴ ἐγκατάστασις εἶνε κατασκευασμένη ὅπως μιὰ ἡλεκτρικὴ στήλη τοῦ Βόλτα, δηλαδὴ ἀπὸ μυϊκούς δίσκους, τοποθετημένους εἰς στήλην καὶ χωρισμένους ἀπὸ ἰστούς. Τὰ ἡλεκτρικὰ ψάρια εἶνε ζῶα προνομιστὰ, ἀφοῦ ἔχουν μέσα ὑπερσπείσεως πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο ζῶο, μέσα σχεδὸν ὑπερφυσικά, πού μόνον ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει νὰ μεταχειρισθῇ. Κανένα ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερσπείσῃ ἂν τοῦ ἐπιτεθῇ ἓνα ἡλεκτρικὸ ψάρι καὶ κανένα ζῶο ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ παλαίψῃ μὲ τοιοῦτο εἶδους ἐχθρόν.

Τὸ ἡλεκτρικὸ ψάρι παραλῦει τὸν ἐχθρό του ἀμέσως καὶ μάλιστα εἰς ἀπόστασιν. 'Όταν κυνηγᾷ τὸ θῦμα του, τὸ ἀναισθηθεῖ καὶ τὸ σκοτώνει χωρὶς κόπο, μὲ μόνο τὸ ρεῦμα πού ἐκπέμπει. Εὐτυχῶς αἱ κινήσεις τοῦ εἶδους αὐτῶν τῶν ψαριῶν δὲν εἶνε γρήγορες, ἀλλὰ ὅτι κατέστρεφαν γρήγορα ὅλους τοὺς συγκατοίκους των τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἐλῶν ὅπου ζοῦν.

Ἡ τορπίλλη πού ἀνήκει στὴν ὁμοειδῆ τῶν *Πλαγιοστόμων*, ἦταν γνωστὴ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους 'Ελληνας, οἱ ὅποιοι ὅμως δὲν ἐγνώριζαν καὶ τὴν ὑπαρξιν ἡλεκτρικῆς συστοιχίας μέσα στὸ σῶμα τῶν περιέργων αὐτῶν ψαριῶν. 'Εχουν δέξιμα λεῖον καὶ δίχως λέξιμα, μήκος περισσότερον τοῦ ἐνὸς μέτρου καὶ βάρος 20 ὀκάδων. Ἡ τορπίλλη ζεῖ στὴν Εὐρώπῃ. Εἶνε ἀπὸ τὰ λίγα ζωοτόκα ψάρια καὶ γεννᾷ δέκα ἕως δεκαπέντε μικρά.

Μόλις ἀγγίζει κανεὶς τὴν τορπίλιν αἰσθάνεται δυνατόκλονισμὸ. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ εἶνε πολὺ δυνατότερον ὅταν θέλησιν κανεὶς νὰ συλλάβῃ τὴν τορπίλιν. Μέσα στὸ νερὸ πού εἶνε ὡς γνωστὸν καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἡ δόνησις εἶνε πολὺ ἰσχυρότερη.

Ὁ 'Αγγλος Οὐδᾶλ ἐπιστοποίησε πρῶτος διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς τορπίλλης εἶνε ἡλεκτρικῆς φύσεως. Μεχρὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκπορεύονταν διάφοροι μῦθοι διὰ λογαριασμὸν τῆς τορπίλλης, τοὺς ὁποίους ὅμως διέλυσε ἡ ἐπιστήμη.

Τὸ ἡλεκτρικὸ χέλι ἐμελετήθη ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸν Οὐμπολτ. Εἶνε τὸ φοβερώτερον ἡλεκτροφόρο ψάρι καὶ ἔχει τὸ σχῆμα ἐνὸς κοιντοῦ χελιού. Ζεῖ στὴν Κεντρικὴν 'Αμερικὴν, ἰδίως στὰ ἔλη καὶ τοὺς βούρκοις. Ἡ ἡλεκτρικὴ του δύναμις εἶνε σημαντικὴ. 'Ενας γάτος πού εἶχε πλησίον ἓνα χέλι πετάχτηκε πίσω νιαουρίζοντας σὰν ἀεπιπνέμενος. 'Ενας σκύλος ἐγαυῖζε σὰν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει δυνατὰ στὸ κεφάλι. 'Ενας ἄνθρωπος ἐμεινέ γιὰ πολλὴ ὥρα ἀναισθητὸς καὶ μὲ ζαλισμένον τὸ κεφάλι.

Μὲ τὴν βοήθειαν οἰοῦντοτε ἀπομονωτικοῦ μέσου ἡ κακοὶ ἀγαθοὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ τὸ χέλι εἶνε κίνδυνον.

Ὁ Οὐμπολτ διηγεῖται μιὰ ἀληθινὴ μάχη μεταξὺ χελιῶν καὶ ἀλόγων καὶ ἀνθρώπων, πού θὰ εἶνε ἀσφαλὲς ἡ περιεργότερη μάχη στὸ ζωικὸ βασίλειον. Τὰ χέλια δύσκολα πιάνονται μὲ τὰ δάκτυλα, διὰ τὴν τριπλὴν ἐνέργειαν. 'Επρεπὲ λοιπὸν οἱ ψαράδες νὰ καταφύγουν σ' ἄλλο στρατήγημα γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν ἐπικίνδυνον ἐχθρόν. Τριάντα ἄλογα θὰ ἔκαμαν τὴν ἐφοδὸ καὶ ὤρμησαν μέσα στὰ ἀβύθθη νερά. Μόλις ἀκούσαν τόσο θόρυβον τὰ χέλια ἐξεπρόσωπον, εἰδαν τὸν ἐχθρό καὶ παρατάχθηκαν γιὰ μάχη.

Πρῶτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια πού φθάνουν εἰς μήκος μεχρὶ δύο μέτρων καὶ περνοῦσαν κάτω ἀπ' τὴς κοιλιὰς τῶν ἀλόγων σκορπίζοντας ἡλεκτρισμὸν. Γύρω ἀπὸ τὰ ἄλογα εἶχον σταθεῖ οἱ ἰθαγενεῖς ὀπλισμένοι μὲ ἀκόντια καὶ ἄλλοι εἶχαν ἀνέβει στὰ δένδρα, φωνάζοντας καὶ κἀνοντες τρομερὸ θόρυβον γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸν ἐχθρό.

Οἱ κυνηγοὶ ἐφρόντιζαν νὰ κρατοῦν τὰ ἄλογα μέσα στὴν ἀκτίνα τῆς μάχης, διότι τὰ ζῶα φοβισμένα ζητοῦσαν νὰ φύγουν. Τὰ χέλια ὑπερσπείζονταν μὲ ἡλεκτρικὰς ἐκκενώσεις ἀπάνω εἰς τὴς κοιλιὰς τῶν ἀλόγων, πού ζιζιζίζον ἐπὶ τέλους καὶ ἐπεφταν. 'Αλλὰ ἐφευγὴν κατατρομαγμένα καὶ μὲ σηκωμένη τὴ χαίτη, τὰ περισσότερα ἐφεφταν ἐξαντλημένα ἀπάνω στὴν ἄμμο. Δύο ἄλογα εἶχαν πεθάνει.

Μιὰ στιγμὴ ἐφάνηκε διὰ τὸν ἐχθρόν ὅλα τὰ ἄλογα καὶ διὰ τὴν νικητὴν τὰ χέλια. Καὶ βέβαια θὰ νικῶσαν, ἂν δὲν εἶχαν ἐξαντληθεῖ τὰ πολυμορφία τους. Τόσες ἐφοδοὶ, τόσες ἐκκενώσεις, εἶχαν φυσικὰ ἐξαντλήσει τὴν παρακαταθήκην ἡλεκτρισμοῦ πού εἶχε κάθε χέλι καὶ ἀρχισαν σιγά-σιγά νὰ διασκορπίζονται ἐγκαταλείποντα τὴ μάχη. Εἶχαν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσουν γιὰ νὰ ξαναρχίσουν πάλι τὴν ἐφοδὸ, ἀφοῦ ἐτοιμίσουν νέο ρεῦμα.

Πέντε κορασμένα χέλια ἔπεσαν τότε στὰ δάκτυλα τῶν ἐχθρῶν, ἀπ' ὅσα δὲν μπόρεσαν νὰ ξαναερπιάσουν στὸ βούρκο. Τὰ χέλια γνωρίζουν τὴ δύναμίν τους καὶ τὰ βάζουν μὲ ὅλα τὰ εἶδη καὶ ἰδίως μὲ τὸν κοροϊδεῖν. Σὲ μιὰ συμπλοκὴ χελιῶν καὶ κοροϊδεῖν, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἐμείναν ὅλοι παράλκοι καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν κανένα κακὸ στὰ χέλια, πού ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν οἱ καλλίτεροι παλληκαράδες τῆς θαλάσσης.

ΣΥΛΛΟΓΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Γ. Χ.

Μία εὐκίνητη καὶ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία πού θὰ ἔκανε χρυσὴ δουλειὰς ἂν ἐλάμβανε μέρος σὲ κινηματογραφικὸν ἔργον. Ἡ φυσιογνωμία της ἀπεικονίζει πολὺ πρὶν σὰς μιλῇ, σὰν ἐξαγγελτικὸν μοτίβο τῆς σκέψης. 'Όσοι τὴν γνωρίζουν τὴν ἀγαποῦν' εἶνε εὐλογικῆς καὶ εὐγενικῆς φύλης. Πολὺ περιζήτητη στὶς πλέον ἐκλεκτὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, προσελκύει ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ τὴν φωσφορίζουσα ἐξυπνάδα της. Ἡ ὁμιλία της εὐάριστη, συγκρατητικὴ, χιουμοριστικὴ. Ἡ παρουσία της ἀνοιχτόκαρδη, κομψή' εἶνε πάντοτε γελαστὴ καὶ τὸ μῦθόν της πολὺ μετὰδοτικόν. Ἡ πνευματικὴ μόρφωσις της σπανία, οὕτως ὥστε νὰ θεωρεῖται ἀπαραίτητη καὶ στοὺς κύκλους τῶν σὺπερ-ἐντελλεκτοῦντων, αἱ στοὺς κοσμικοὺς τύπους.

Ἡ Μονταίν

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΝΗΣΙ

ΤΟΥ MAURICE BARING

— Λοιπόν, Λούις, τί λες να κάνουμε; Να βγούμε τώρα να ξερευνήσουμε το μικρό αυτό νησί, ή να τ' αφήσουμε για την επιστροφή;

— Άς βγούμε καλύτερα τώρα, είπε ο Στούαρτ. Χέμμερτον. Δε θα χασημερήσουμε πολύ κι' έτσι κι' άλλους αύριο βράδυ θα γυρίσουμε πίσω· δε ξέρουμε όμως τί θα μας τύχη αργότερα. Μπορεί ν' αλλάξουμε δρομολόγιο και να μη γυρίσουμε από τον ίδιο δρόμο που ήρθαμε.

— Είμαι κι' εγώ περιέργος να ιδώ από κοντά αυτό το νησί που φαίνεται άκατοίκητο και που δεν είνε σημειωμένο στο χάρτη, είπε ο Λούις Μπάρρεν. Άς πάμε λοιπόν τώρα· ως το βράδυ έχουμε καιρό να το ξερευνήσουμε ολόκληρο.

Παρά τις συμβουλές των ανδρών του πληρώματος, που προσπαθισαν με κάθε δυνατό τρόπο να τους εμποδίσουν να βγούν στο νησί, οι δύο ξερευνητές, ο Λούις Μπάρρεν και ο Στούαρτ Χέμμερτον αποφάσισαν να βγούν. Οι ναύτες τους είπαν ότι το νησί αυτό ήταν πολύ μυστηριώδες κι' ότι οι ναυτικοί το νομίζουν στοιχειωμένο και το απόφευγαν πάντοτε.

Όσοι περνάγαμε κοντά, ακούγαμε ήχους παράξενους, φωνές αλλόκοτες και κρότους ακαθόριστους, κι' όσοι ετύλμησαν να βγούν έξω και να προχωρήσουν λίγο προς τα μέσα, δε βγήκανε πειρά ποτέ!

Αλλά οι τολμηροί ξερευνητές δεν έπίστευαν τέτοια πράγματα. Και διατάζανε τους ναύτες να κατεβάσουν μια βάρκα και να τους πάνε στο νησί.

Τη στιγμή που πατούσε το πόδι του στο νησί, ο Λούις άκουσε έναν ήχο παράξενο και του φάνηκε ότι μια φωνή του φώναζε: «Μην ερχόσαστε! Μην ερχόσαστε!» Άλλα δεν είπε τίποτα στον σύντροφό του γι' αυτό.

Βγήκαν έξω. Διέταξαν τους ναύτες να ρθούνε το βράδυ να τους πάρουν και τραβήκανε προς τα μεσόγεια. Η παραλία όπου τους είχε φέρει ή βάρκα ήταν βραχώδης και απότομος. Άρχισαν λοιπόν ν' ανεβαίνουν στους βράχους. Σε λίγο φτάσανε στην κορυφή. Είδαν τότε ν' αλώνεται μπροστά τους ένας ολόσιος πράσινος κάμπος· που και που φύτρωνε κανένα θάμνος· στο βάθος μακριά, φαινόταν ένα δάσος και δίπλα ένας λόφος όπου ήτανε άταχτα σπαρμένες κάτι έληδες.

Έκανε ζέστη πολλή. Καθίσανε κάτω στην πρασινάδα, για να ξεκουρασθούν. Ο ήλιος έκαιγε, στον ορίζοντα δε φαινόταν ούτε ένα συννεφάκι, μα ούτε και στη θάλασσα φαινόταν ένα κύμα. Στον αέρα νοιώθανε μια παράξενη μυρωδιά, μια μυρωδιά αλλόκοτη, λεπτή κι' άρωματιμένη.

— Φαίνεται ότι το νησί αυτό είνε τελείως άκατοίκητο, ελεπε ο Λούις.

— Έτσι φαίνεται, απήντησε απλώς ο Στούαρτ. Έχω την ιδέα ότι είναι ήφραιστειογενές, προσέθεσε σε λίγο.

— Μα όλα τα νησιά εδώ είνε ήφραιστειογενούς προέλευσης, ελεπε τότε ο Λούις. Άκουσε όμως, την ώρα που βγαίνουν από τη βάρκα που μās έφερε εδώ, μια φωνή που φώναζε:

«Μην ερχόσαστε!»

— Όχι, φίλε μου, λάθος θάκανες... Δεν άκουσα, τίποτε τέτοιο... μα ούτε και οι ναύτες άκούσανε τίποτα... — Έγώ όμως άκουσα, και νομίζω πως έχω ακούσει δική αυτοί που λέν ότι το νησί αυτό είνε στοιχειωμένο.

— Αυτό θα το δούμε, ελεπε ο Στούαρτ. Τί λες, δεν σηκώνομαστε να εξακολουθήσουμε την πορεία μας; Πάμε να ξερευνήσουμε το δάσος;

Σηκώθηκαν λοιπόν και προχωρήσανε προς το δάσος. Όταν έφθασαν κοντά, είδαν ότι το δάσος άποτελείτο από πελώρια δένδρα, υψηλά και πυκνά.

Στον αέρα ραίλιε μια σιωπή νεκρική. Ούτε ένα πουλί δεν άκουγότανε στα δένδρα, ούτε ένα ζώο δε φαινότανε στον κάμπο.

— Προτού μπουίμε στο δάσος και προχωρήσουμε στο έσωτερικό του, ελεπε τότε ο Λούις, άς ανεβούμε σ' αυτό το λόφο που είνε εδώ κοντά κι' από κει θα μπορούσαμε νομίζω να δούμε ολόκληρο το νησί...

Ο Στούαρτ συμφώνησε μαζί του, κι' άρχισαν ν' ανεβαίνουν το λόφο. Όταν φτάσανε στη κορυφή, είδαν ότι δεν ήτανε το ψηλότερο σημείον αυτό της νήσου. Είδαν ακόμα ότι το νησί δεν ήτανε μικρό όσο φανταστήκανε στην άρχή. Είδαν ότι στο νησί αυτό ύπηρχαν κι' άλλοι λόφοι πολλοί, άλλοι ψηλότεροι, άλλοι χαμηλότεροι. Οι κοιλάδες ήτανε κατάφυτες και το δάσος ποχχανε πρωτοβή μολύς ανεβήκανε στους βράχους της παραλίας· δεν ήτανε μικρό, όπως φαινόταν από τον κάμπο, άλλα· άπλωνότανε σ' όλο σχεδόν το νησί. Καθήσανε κάτω ν' αναπαυθούν κι' άνάψανε τις πίπες τους.

Σε λίγο σηκώθηκαν πάλι, κατεβήκανε το λόφο, και μπήκανε στο δάσος. Έκει μέσα ή άμφοσφαιρα ήταν ακόμα πιο βαρειά, και ή άπόλυτη ήσυχία ακόμα πιο πληκτική... Ο Λούις τότε μετανοίωσε που βγήκανε μόνοι οι δύο τους στο μυστηριώδες αυτό νησί. Ο Στούαρτ δε μιλούσε...

Τέλος, φτάσανε σ' ένα μέρος όπου τα δέντρα άρχισαν ν' άραιωνουν. Οι ξερευνητές νομίσανε πως τελείωνε το δάσος. Άλλα ήταν έτσι· προχώρησαν ακόμα λίγο και φτάσανε σ' ένα μικρό άδενδρο μέρος· στη μέση είδαν ένα μικρό και χαμηλό άσπρο σπίτι. Σταματήσανε και κυττάχτηκανε.

— Όστε κατοικείται το νησί; Έκαμε ο Στούαρτ.

— Κι' αν δεν κατοικείται, αυτό το σπίτι μās λέει ότι κατοικείτο πρώτα... Πάμε μέσα να δούμε;

Η πόρτα ήταν άνοιχτή, ήτανε μάλιστα και σπασμένη. Τα περάθρια ήταν άλλα σπασμένα κι' άλλα βγαλμένα έντελώς. Το σπίτι φαινόταν εγκαταλειμμένο. Μπήκανε μέσα. Έπιπλο δε φαινόταν κανένα· το ταβάνι ήτανε χαμηλό, και στο πάτωμα είχανε φανερήσει χόρτα. Το σπίτι αυτό θάμνε άκατοίκητο από χρόνια. Ο κεντρικός διάδρομος συγκοινωνούσε με τρεις κάμαρες, μια μεγάλη και δυο μικρότερες.

Έν τω μεταξύ, είχε άρχισει να βραδυάζει. Και οι δύο φίλοι βγήκαν απ' το σπίτι για να πάνε στην παραλία, όπου θα τους περιμέναν οι ναύτες.

Σεμνήσανε λοιπόν με γοργό βήμα για την παραλία όπου είχαν άποβιβασθεί. Μολονότι ο ήλιος είχε δύσει προ πολλού και φυσικά άπαλό άβρακι, ή κορυβόραση ήταν άνυπόφορη. Ο αέρας, φυσώντας ανάμεσα στα δέντρα του δάσους, έκανε ν' άκούγονται παράξενους, που δεν μοιάζανε καθόλου με το σούσουρο των δέντρων. Μέσα στο δάσος είχε σκοτεινιάσει για καλά.

— Μου φαίνεται πως είμαστε πολύ μακριά ακόμα, ελεπε φωνα ο Λούις. Σάμπως δεν πήραμε τον σωστό δρόμο.

— Έτσι μου φαίνεται και μένα, απάντησε ο φίλος του. Στάσου· έκαμ' έξαφνα... θυμάμαι αυτό το δέντρο, με τον στενό κορμό.

Από δω είχαμ' έρθει... Από δω πρέπει να πάμε... προς τα εκεί... Περπατήσαν άκόμη ως δυο όρες και ήταν ακόμα μέσα στο δάσος... Προχώρησαν ακόμα λίγο, και βρεθήκανε πάλι στο άδενδρο μέρος όπου ήτανε το εγκαταλειμμένο σπίτι...

Δεν είχανε κάνει τίποτα! Κι' ή ώρα θάτανε δέκα!

— Δε γίνεται τίποτα, ελεπε τότε ο Στούαρτ. Άς μείνουμε εδώ κι' άς κοιμηθούμε μέσα σ' αυτό το σπίτι.

Δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς. Μπήκανε λοιπόν στο σπίτι και έξαπλώθηκαν σε μια από τις κάμαρες, τη μεγαλύτερη. Ο Στούαρτ κοιμήθηκε άμέσως· ο Λούις όμως δεν μπόρεσε ν' κλείσει μάτι... Φοβότανε... Νομίζε πως άκουγε ακόμα σ' αυτό που τη φωνή ποχχε άκούσει το πρωί να του φωνάζει: «Μην ερχόσαστε!»

Αναψέ λοιπόν την πίπα του κι' άρχισε να καπνίζει, ενώ ο ήλιος του ροχάλιζε. Κι' όσο περνούσε ή ώρα, τόσο περισσότερο φοβότανε. Τόν κατείχε ένα δυσάρεστο και δυνατό σίσθημα φόβου· άνεξήγητο, που δεν μπορούσε να καταλάβει σε τί όφειλετο.

Τού φαινόταν ότι στο σπίτι αυτό βρισκότανε κάποιος άλλος· έκτός απ' αυτούς τους δυο, κάποιος ή κάτι που ήτανε παντού πίσω του, που τον άκολουθούσε παντού και που τον έκινε με άρρωστές. Σηκώθηκε κι' άρχισε να βηματίζει στο διάδρομο. Άπολυτή σιγή βαίλιε παντού· δεν άκουγότανε ο παραμικρότερος ήχος, κι' ή σιγαλιά αυτή του φαινότανε μυστηριώδης, άνεξήγητη.

Σε λίγο γύρισε στην κάμαρα, έξαπλώθηκε κοντά στο Στούαρτ και έκλεισε τα μάτια. Μ' όλο το φόβο που είχε προσπαθούσε ν' κοιμηθώ. Έκείνη τη στιγμή θάδινε πολλά για να βρισκότανε πάλι στο γύρω του. Αισθάνονταν κάποιον κίνδυνο κοντά του...

Άλλα τη στιγμή που τον έπερνε ο ύπνος, άκουσε έναν ήχο παράξενο, συνεχή και μονότονο, ένα «μπιζζιζζ» σαν από μέλισσα.

Εκείνη τη στιγμή άνατριχίωσε ολόκερος. Κάποιος είχε μπει μέσα... άκουγε βήματα έλαφρά στο διάδρομο, γυναικεία... Σε λίγο, στην πόρτα είδε μια γυναίκα. Φορούσε ένα άσπρο φόρεμα, ένα σάβανο κι' ένας άσπρος πέπλος της σκέπαζε το πρόσωπο. Τούρθε να μιλήσει του Στούαρτ, να φωνάξει, μα δεν μπόρεσε. Ήτανε σαν παράλυτος, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Τότε έννοιωσε μια κρύαδα στο σώμα του κι' έπεσε κάτω ξερός.

Το πρωί που συνήλθε, είδε δίπλα του το Στούαρτ, πεσμένο νάσκελα, να ροχαλίζει άσχημα.

Προσπάθησε να τον ξυπνήσει· δυσκολεύτηκε πολύ ώσπου να τον καταφέρει. Κι' όταν τόν κατόρθωσε, ο Στούαρτ άνοιξε τα μάτια του και τόν έκινε μ' ένα βλέμμα παράξενο. Ο Λούις τόν άρώτησε τί είχε και προσπαθίσε να τόν σηκώσει. Ο Στούαρτ όμως έκανε μια δυνατή κίνηση και συγχρόνως απ' το σώμα του έφυγε μια άναρτηρη κραυγή που με φωνή ανθρώπου καθόλου έμοιαζε... Έμεινε έξαπλωμένος χέμω κι' απ' το στόμα του βγαίναν άφροί...

Τότε κατάλαβε ο Λούις τί είχε συμβεί... Κρύος ιδρώς τόν κατέκλυε. Έτρεξε στην παραλία και βρήκε τους ναύτες ν' άναπαύονται. Τους ελεπε με λίγα λόγια τί είχε συμβεί και τότε πάλι βγήκε μαζί στο σπίτι, πήρανε το Στούαρτ και τόν φέρανε στο γύρω. Δεν μπόρεσαν όμως να τόν φέρουν στα σύκαλά του...

Τώρα ο δυστυχής ξερευνητής Στούαρτ Χέμμερτον είνε μέμνος στο φρενοκομείο του Κλάντον, ενός των περιχώρων του Λονδίνου. Οι γιατροί έχουνε χάσει πειρά γι' αυτόν και δε θέλουν...

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ήφος και... ήφες. Αι δύο όψεις του ζητήματος. Το κήρυγμα μιας σωφραξέτας. Από την αρχαιότητα ως σήμερα. Αι γυναίκες της Έλλ. Έπαναστάσεως. Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα, Μαντώ Μαυρογένους, Έλένη Σπαρτιάτισσα, Δέσκα, κλπ. Αι ήρωϊκά γυναίκες και αι Έθνικα Συνελεύσεις μας. Μια έρευνα ξένου περιοδικού. Η γνώμη της Σάρας Μπερνάρ. Τι λέγει ένας Άγγλος στρατάρχης Το φεμινιστικόν Συνέδριον του 1926.

Μαζί με το ζήτημα της παροχής πολιτικών δικαιωμάτων στις γυναίκες, γεννιέται και το ζήτημα της κατατάξεώς των στο στρατό. Διότι ένα άτομον, για να άπολαμβάνει όλα τα δικαιώματα του πολίτου, πρέπει να υποβάλλεται και σε όλες τις υποχρεώσεις του πολίτου προς το Κράτος. Σημειωτέον ότι το ζήτημα τούτο δεν είνε νέον. Άνεκινήθη για πρώτη φορά προ 40 ετών στην Άμερική από την ήρωϊκή σωφραξέτα Λουίζα Ρόξ με μια προκήρυξη, που άρχιζει με την ερώτηση: «Γιατί να μη μάχωνται αι γυναίκες για την πατρίδα τους;»

Έχει όμως το ζήτημα δυο όψεις και εις τούτο άκριβώς έγκνεται ή δυσκολία της λύσεώς του.

Η πρώτη όψη είνε αν αι γυναίκες πρέπει ν' άποκτήσουν πολιτικά δικαιώματα, άρα και να υποβληθούν στη στρατιωτική ύπηρεσία.

Η δευτέρα όψη είνε αν αι γυναίκες είνε ικανές για τα πολυμικά έργα και συνεπώς αν μπορούν να υποβληθούν στη στρατιωτική ύπηρεσία και ν' άποκτήσουν έτσι πολιτικά δικαιώματα.

Για το πρώτο μέρος του ζητήματος έχουμε από την ιστορία μια γνώμη, ή οποία έχει το κύρος του ανθρώπου που την έξεφερε.

— Μεγαλειότατε, ελεπε κάποτε ένας άξιωματικός του Φρειδερίκου του Μεγάλου της Πρωσίας, αυτό το πρόσωπο δεν μπορεί να ύπηρετήσει στο στρατό.

— Γιατί; ερώτησε ο Μέγας Φρειδερίκος.

— Διότι, Μεγαλειότατε, άνακαλύψαμε ότι είνε... γυναίκα!

— Μπορεί να πολεμήσει;

— Έπολέμησε όπως ή άπολεμούσαν δέκα διαβόλοι, Μεγαλειότατε.

Κατατάξατέ την στις τάξεις του στρατού, διάταξε ο Βασιλεύς, γνωμοδοτήσας τουντοτρόπος ότι ή γυναίκα μπορεί να ύπηρετήσει την Πατρίδα της και με τα όπλα.

Αι πολεμοχαρείς αι άνδρες αι γυναίκες που άναφέρει ή 'Ιστορία είνε άναριθμητοί. Έν πρώτους έχουμε στην άπωτάτην αρχαιότητα τις Άμαζόνες, τις οποίες και αυτός ο 'Ηρακλής έδυσκολεύθη να νικήσει και αι όποια έξεστράτευσαν άκόμη και εναντίον των Άθηνών, αν πιστεύουμε όσα μās λέγει ο 'Ισοκράτης στον Πανηγυρικό του. Αι Άμαζόνες έρριφθήσαν κάποτε από τη θάλασσα στις Σκυθικές άκτες, κατόρθωσαν να περάσουν σφαί και άβλαβείς δια μέσον των άγρίων Σκ· διωχν λαών και να σωθούν πέραν του Τανάϊδος ποταμού, όπου έφεραν μεγάλη καταστροφή στους Σκυθας, όνομασθείσας για τούτο «άνδροκτόνοι», όπως μās βεβαιώνει ο 'Ηρόδοτος.

Άσάφησμονε τώρα τους άπωτάτους έκείνους μυθολογικούς χρόνους και άς έλθουμε στους ιστορικούς. Θά βρούμε πολλά παραδείγματα γυναικών, αι όποια έδειξαν άείσημοιαν άνδρεία και πολεμικόν μένος. Στην άρχαία Έλλάδα αι γυναίκες πολλάς έπολέμησαν μαζί με τους άντρες στην άμυνα πολιορκουμένων ή κυριευμένων πόλεων και ο άγών του 1821 έχει να έπιδείξει πολλές Έλληνίδες που έπρομάχησαν μαζί με τους άντρες τους και τα παιδιά τους. Έχουμε την ήρωϊκή Σπετσιώτισσα Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα, ή οποία με τόν Στέλλα της άπέκλεισε το τουρκοκρατούμενον Ναύπλιον και έπειτα άπεβίβασετο στην ξηρά, για να βαδίσει έφιππος επί κεφαλής των ναυτών της και άλλων Έλλήνων προς άπελευθέρωσιν τους Άργους. Στην έφρετινή έκθεση του 'Ιωγράφου μας κ. Γεωργίου Ροίλου έθανυάσαμε πλην των άλλων, και ένα πίνακα παριστάνων το γεγονός. Έπειτα έχουμε την Μαντώ Μαυρογένους, την ήρωϊκωτάτη καπετάνισσα, τρώμον των Τούρκων και καιρού των άνδρών του Αγώνος, οι όποιοι και ως πληρεξούσιοι την έδέχθησαν άργό έρα στην 'Ιστορική Έθνοσυνέλευσι της Προινίας. Στο Έθνολογικό Μουσείο ύπάρχει μια προσωπογραφία που παριστάνει τη Μαντώ έπάνω στην άνδιση της, με τα μαλλιά στολισμένα μ' ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Θ' άναφέρουμε ακόμα την «Έλένη τη Σπαρτιάτισσα» στην όποιαν ή Έθνοσυνέλευσις του Άργους παρεχώρησε ίσοβιον σύνταξι «δια τας έξόχους προς την Πατρίδα ύπηρεσίας της», τις γυναικόχαρες Σουλιώτισσες, τις Μεσογγυγοπούλες, αι όποια όπως γράφει ο Μάγερ στα «Έλληνικά Χρονικά» έμάχοντο άγρίως στα προχώματα και έξώσθησαν τα σπαθιά στην Έπιχή Έξοδο...

Η 'Ιουδαϊκή ιστορία άπληθύνει την 'Ιουδιθ για τη θαυμαστή τόλη της. Η Βαβυλωνιακή ιστορία διέσωσε μέχρις ήμιν το όνομα της πολεμοχαρούς Σεμράμιδος, έφάμιλλη της όποιας είνε ή βασίλισσα των Μασαγετών Τούρκης, ή οποία έβαλε το κομμένο κεφάλι του Κόρομο μέσα σ' ένα άσπι γεμάτο αίμα.

Η Γαλλική ιστορία έχει να έπιδείξει την 'Ιωάνναν Δ' Άρκ και τις άτόρητες γυναίκες της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Η Ρωσική την Αικατερίνην Β' και την Μαρίαν 'Ιβανόβναν. Η τελευταία αυτή διαδόθηκε το άνθρώπινον γένος εις τέσσερις τάξεις: Εις άνδρας, γυναίκες, άνδρογύνος και άνδρογυναικας και έστειλε κήρυκας εις όλην τη Ρωσία για να ειπουν στις γυναίκες ότι αν δεν θέλουν

να ύφαινουν άς γυμνάζονται στα όπλα· και αν δεν μπορούν να κερδίζουν συζύγους άς κερδίσουν μάχας με την Άυτοκράτειρά των επί κεφαλής!

Μεγάλην γενναϊότητα έδειξαν πολλai γυναίκες της Πολωνίας και της Άμερικής κατά τας Έπαναστάσεις των δυο τούτων εθνών. Και μια Άγγλιν, ή Άννα Σνέλ, ύπηρετησε επί μακράν σειράν έτών στο στρατό του Βασιλέως Γεωργίου του Α', και πολλάκις έπαρασημοφορήθη επί του πεδίου της μάχης.

Ένα Άγγλικόν περιοδικόν έσέκφηθη να συλλέξη τις γνώμες πολλών έξεχόντων προσώπων περί γυναικών, άποφθέτων των φύλων για το ζήτημα της στρατολογίας των γυναικών. Μεταφέρουμεν έδω μερικάς από τας άπαντήσεις των: Ο Άγγλος στρατάρχης λόρδος Ρόμερς απήντησεν ως έξης:

«Δεν μου φαίνεται πρακτικόν και καλόν να ύπηρετούν αι γυναίκες υπό τας σημαίας της Πατρίδος των. Φρονώ ότι αι νεάνιδες, όπως και οι νέοι, πρέπει ν' άσκούνται σωματικώς, όχι όμως για να κάμουν τα έργα που άνήκουν στους άνδρας, άλλα για να γίνουν μημέρες μιας δυνατής και υγιούς φυλής».

Η πρωταγωνίστρια της Γαλλικής Σκηνής Σάρα Μπερνάρ είχε τότε δώσει την άκόλουθον γνώμην:

«Θυμάμαι, όταν για πρώτη φορά έβγήκα στη σκηνή ως δούη του Ράιχσταγ ότι μου έδόθη ή ευκαιρία να σκεφθώ πόσο λίγο έμποδίζει την γυναίκα το φύλον της να παίξει σπουδαίο ρόλο όχι μόνον επί της σκηνής, άλλα και στην άληθινή ζωή. Αι γυναίκες τότε μόνον είνε άσθενείς, όταν έχουν χαρακτήρα άσθενή. Ο Λουδοβίκος 16ος δεν έσχημάτισε βεβαίως την ιδέα ότι αι γυναίκες είνε πλάσματα άδύνατα, όταν είδε πολλές έξ αυτών να περικυκλώνουν τ' άνάκτορα των Βερσαλλιών και να ζήτουν την καταδίκη του... Η πείρα μου με πείθει ότι αι Γαλλίδες είνε περισσότερο αποφασιστικές, ριψοκίνδυνες, άτρόμητες και γενναίες από κάθε άλλης εθνικότητος γυναίκες. Ένώπιον του έχθρου δεν θα έπικαλεσθούν το φύλον των. Όπως ή 'Ιωάννα ντ' Άρκ ήτο εκ γενετής γυναίκα πολεμική, έτσι εν περιπτώσει κρίσεως εθνικής, θα έυρεθούν πολλai γυναίκες πρόθυμοι να ένωθούν με τους άνδρας προς ύπεράσπισιν της τιμής και του έδάφους της Γαλλίας· και αν ιδούν τους άνδρας να λιποψυχούν, θα τους ειπουν, όπως ή λαίδη Μάκβεθ: «Δόσπε σε μās τα σπαθιά!».

Η βαρύνη Έσλερ, σ. γ. ραφής μεγάλης φήμης, απήντησε:

«Κατά την γνώμη μου, δεν ύπάρχει στάδιον στο όποιον να μη μπορούν να μπουν και αι γυναίκες. Η καλή γυναίκα είνε κατά φυσικόν λόγον· οικόδομος και έπομείνας θά ήτο καλύτερον να συμβάλει δια της δράσεώς της εις τα έργα της ειρήνης, παρά του πολέμου. Αν όμως η Αικατερίνη απαιτήση την συμμετοχήν των γυναικών στην ύπεράσπισιν της πατρίδος των άς μνησθούν αυτοί το παράδειγμα της Άθρηλιανής Παρθένου και της Μαρίας Θηρεσίας... Έπειδή ή άσκησις εις τα όπλα δυναμώνει τόν οργανισμό, δεν βλέπω τόν λόγον γιατί να μη άσκώνται στρατιωτικώς αι γυναίκες; Η άεροπορία θ' άναστράσει γρήγορα τας σημερινάς μεθόδους του πολέμου. Γιατί να μη κατατάσσονται εις τα σώμα αυτά τολμηρά κούρτσια;»

Η δασποιγίς Βιολέττα Βάμπορχ απάντη:

«Φρονώ ότι αι νεαί Άγγλίδες όφειλον ν' άσκώνται στρατιωτικώς όπως και οι νέοι Άγγλοι. Δεν είνε άπορεπές να έκμανθάνουν όπλασσία αι νεανίδες, προς ύπεράσπισιν των. Άν μπορούσα να χρησιμεύσω όπωσδήποτε, δεν θα έδίσταζα να ύπηρετήσω την πατρίδα μου, όπως αι Γαλλίδες ύπηρετήσαν την Γαλλίαν κατά το 1871, φρονώ δε ότι πολλai λίγαι γυναίκες ύπόχουν στην Άγγλίαν, αι όποια δεν θα έκαναν ότι είμαι πρόθυμη να κάμω έγών».

Αυτές είνε γνώμες πολεμοχαρών γυναικών, ύπάκουον όμως και άλλες εκ διαμέτρου άντίθετες. Φρονούν ότι ή γυναίκα έξυπηρετεί καλώς την πατρίδα της, άμα εργάζεται εις το σπίτι και φροντίζει πως να δώσει καλούς στρατιώτας στο Έθνος της. Μερικες γυναίκες απήντησαν καταρώνμεναι τόν πόλεμον και τας συμφοράς του:

— «Όχι μόνον αι γυναίκες δεν πρέπει να στρατεύονται, γράφει μια 'Ιταλίς, άλλα ούτε και οι άνδρες». Είμε δε γνωστόν ότι κατά το τελευταίον (άνοισις του 1926) φεμινιστικόν συνέδριον του Παρισιού έξηγάσθη το ζήτημα της καταπαύσεως των πολέμων δια της προπαγάνδας των γυναικών. Όταν αι μητέρες διδάσκον τα παιδιά των ότι ο πόλεμος είνε μια φοβία και τίποτε άλλο, άς άποφασίσουν ότι θέλουν περί πολέμου οι άρχηγοί των κρατών.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΔΩ και αρκετά χρόνια πέρασα μερικές βδομάδες σ' ένα μικρό βρετανικό χωριό. Ένα μικρό λιμάνι για δέκα ως δεκαπέντε σκάφη το πολύ. Ένα μικρό μονοπάτι απότομο σ' ανή τη γραμμή του κεραιού. Λίγο πειό πάνω στο πρώτο ισόγειο της τραχείας αυτής βροκόταν η εκκλησία στη μέση ακριβώς του κοιμητηρίου που ήταν γεμάτο από άγια χόρτα κι' απ' όπου έβλεπε κανείς τον ωκεανό. Είχα τότε μια αληθινή όρεξη για εργασία κι' έμεινα σ' αυτό το χωριό ως τα τέλη του Σεπτεμβρίου που κατά σπάνια τύχη, γι' αυτά τα μέρη, ήταν θερμός και ήρεμος. Κρατούσα στο μοναδικό πανδοχείο του χωριού μια μεγάλη κάμαρα αποξηραμένη με δάσεντη με λίγα καθαρά έπιπλα που το παράθυρό της έβλεπε στον ανοιχτό ορίζοντα. Έγραφα εκείνη την εποχή κάποιο μεγάλο ποίημα έχοντας γιά σύντροφο το γλυκό και ναυοιστικό θόρυβο της θάλασσας. Μά μεν μπορεί κανείς να γράφει ολόένα κι' ο περίπατος ήταν γιά μέ μια ευχάριστη διασκέδαση. Τις περισσότερες φορές πήγαινα κοντά στην ακρογυαλιά όταν όμως η ημέρα ήταν λίγο ψυχρή κι' η θάλασσα είχε μεγάλα κύματα καθόμιοντα σε κάποιο γέριχο πάγκο στο κοιμητήριο που ήταν προφυλαγμένο από τον άερα της θάλασσας, με τον όγκο της εκκλησίας.

Στο φθινόπωρο ούρανό που έτρεχαν τα σύννεφα, το καρπαριασμένο σηκώνονταν λεπτό και σουβλερό! Τα κοράκια που φύλαξαν εκεί πηγαίνονταν κι' ο τακτικός των μεγάλων τους φτεφών γλιστρούσε πάνω στους χαλασμένους τάφους. Το δειλινό ιδίως όταν μέσα από τα ξεραμένα κλωνιά μιάς κληλιάς έβλεπε κανείς τον ήλιο να βασιλεύει κοκκινίζοντας τη θάλασσα, αυτό το άγριο κοιμητήριο γέμιζε την ψυχή με μια δυνατή μελαγχολία. Έν' απ' αυτά τα δειλνά ενώ πλανιόμουν μέσα στους τάφους που οι ξύλινοι σταυροί τους έφεραν, οι περισσότεροι, την άτακτα ύπωση της «πεθαμένης στη θάλασσα», διάβασα σ' ένα σταυρό φρέσκο ακόμη αυτά τα λόγια που μ' έρριμαζαν και με συγκίνησαν:

«Εδώ αναπαύεται
η Νόνα Λεμαγκέ
πεθαμένη στη θάλασσα στις 26 Οκτωβρίου
1878, σε ηλικία 19 ετών»

Πεθαμένη στη θάλασσα! Ένα κορίτσι! Οι γυναίκες ποτέ δεν μπαίνουν σε καράβια! Πώς συνέβηκε αυτό;...

— Δοιπόν κύριε, άκουστέ με μια σκληρή φωνή πίσω μου, κυττάτε το τάφο της φτωχής Νόνας;

Γύρισα τότε και είδα τον θαλασσινό με το ξύλινο πόδι, που μερικά ποτήρια κρασιού που του πρόσφερα στη χαμηλή σάλα του πανδοχείου μου είχαν χαρίσει τη φιλία του.

— Ναι, του άπνηντα. Μά πιστεύα πως σεις οι ψαράδες δεν δεχόσαστε γυναίκες στο καράβι σας. Νόμιζα πως αυτό έφερνε δυστυχία.

— Κι' αυτή είν' η αλήθεια, απάντησε ο γέρος. Η Νόνα ποτέ της δεν ανέβηκε σε καράβι... Θέλετε να μάθετε την ιστορία της; Θα σάς τη διηγηθώ με λίγα λόγια.

— Πρέπει να σάς πω πρώτα πως ο πατέρας της ο Πέτρος Λεμαγκέ ήταν ένας παλιός ναυτικός, όπως εγώ. Είχατε παλαιοί συντρόφοι. Μαζί βρεθήκαμε στον πόλεμο και σ' αν τραυματίστηκα αυτός με παρηγορούσε. Αφού έκλεισε η ερήνη γυρίσαμε σπίτι μας. Έγώ με το ξύλινο μου πόδι μ'ι μπορούντας να νά εγαστώ ζούσα σ' ένα μικρό σπίτι στο χωριό και δουλεύε με μια ψαρόβαρκα. Σε λίγο πέθανε η γυναίκα του και τον άφησε μόνο με τη μικρή Νόνα, που ήταν μόλις δέκα χρονών. Όταν αυτός ταξείδευε έμενα μαζί με τη μικρή πούταν ένα κορ τσάκι ευγενικό και καλό! Μαζί πηγαίναμε στα βράχια κοντά στην θάλασσα και μαζεύαμε κοχύλια, γαρίδες, πολλές φορές κι' αστακούς. Α! είμαστε ένα χαριτωμένο ζευγάρι!

«Έτσι πέρασαν δυό χρόνια. Η Νόνα έκανε την πρώτη της κοινωνία, μεγάλωνε, ψήλωνε σ' αν δέντρο. Μά να πουν μια μαύρη μέρα η «Αραλία», η ψαρόβαρκα όπου δουλεύε ο Λεμαγκέ, βυθίστηκε και ο άγαπητός μου φίλος χάθηκε κει κάτω. Όλο-όλο το πλήρωμα ήταν τέσσερις άνθρωποι, ο πάτρανας, δυό ναύτες, από τους οποίους ο ένας ήταν ο Πέτρος, κι' ένας μαυροχού. Η θάλασσα έβγαλε μόνο τους τρεις, κρατώντας τον άγαπητό μου σύντροφο. Αφού η Νόνα έμεινε ορφανή, έπρεπε να γίνει πατέρας της. Το παιδί όμως ύστερα από το κακό αυτό δεν μπορούσε να παρηγορηθώ. Και ξέρετε γιατί; Έξ αιτίας μιάς ιδέας που έχουν όλες οι γυναίκες εδώ. Φαντάζονται πως οι πεθαμένοι, γιά να παρουσιασθούν η ψυχές τους στη δεύτερη παρουσία, πρέπει να θαφτούν σε γή. Έμεις δεν πιστεύουμε τέτοια πράγματα, μά η γυναίκες μας

είνε πιο πιστές στο Θεό, το ξέρετε καλά, κι' η Νόνα άναβε κεριά σ' όλες τις γειτονικές εκκλησίες γιά την ψυχή του πατέρα της.

«Μ' όλο τούτο ο καιρός είχε ένας καλός έμπορος παρηγοριάς κι' η Νόνα αφού πέρασαν μερικά χρόνια μου φαινόταν λίγο παρηγορημένη. Ύστερα αυτό δεν την εμπόδιζε να μεγαλώνει και να όμορφαίνει. Δεν το λέω επειδή ήμουν ο δεύτερος πατέρας της, μά ήταν η πιο δροσερή κι' όμορφη νέα του χωριού. Ζούσαμε τόσο ευτυχισμένοι, δεν είμαστε βέβαια πλούσιοι μά δεν περνούσαμε κι' άσχημα. Έχω τα λογικά μου, το παράσημό μου κι' ύστερα πηγαίναμε πάντα μαζί με τη Νόνα και μαζεύαμε αστακούς στην ακρογυαλιά. Σε λίγο καιρό, την άρρωσθιασα, με ένα καλό παιδί, έναν τίμιο και δουλευτή ναύτη...

«Μια μέρα, σ' αν την σημερινή με δυνατό άερα, που με κρυμμένο ο ρευματισμός μου κλεισμένο μέσα στο σπίτι, πήγε μόνη της στη θάλασσα. Αυτό δεν συνέβηκε βέβαια γιά πρώτη φορά! Άρρωστη να γυρίσει, περικυκλώθηκε από τη θάλασσα που άνοιξε σηκώνεται και πνίγηκε... Α! τι νύχτα ήταν! Που πέρασα, κύριε μου, έκλαιγα, έχω ο γέρος, σ' αν ήμουν γυναίκα. Και μου έχοσαν ολόένα ή θύμηση φτωχής νέας που πίστευε πως γιά να πάει να πω ούρανό πρέπει να τον θάψουν στη θάλασσα. Νά τραβιέται, βρέθηκε στην παραλία μαζί με τους άλλους άρρωσθιασμένους μήπως βρούμε το σώμα της...

«Και την ξαναβρήκαμε, έβγαλε θησε ο γέρος με συνημένη την πάνω σ' ένα βράχο γεμάτο φασκό. Ξέροντας πως θα πνιγόταν ή γυμναστική έτοιμάστηκε γιά να πηδήξει κατεβαίνοντας τα φορέματα και σταυρωμένα τα χέρια της. Μαλλιά της, τα όμορφα μαλλιά της, είχαν μπερδευτεί με την ξαναβρήκαμε και θα την έβλεπε στη γή. Και μπορού να το πω ή έακουστος γιά την τόλη μου, η πρώτη φο, ά είδα άνθρωπο να μένη με θάρρος το θάνατο».

«Ο γέρος έπαψε. Στην τελευταία μινι του δειλινού είδα δυό γυναικίνα να τρέχουν σ' αν ξεραμένα μιάγουλα.

Κατεβήκαμε μαζί στο χωριό να πούμε λέξι. Ήμουν καταπονημένος με το θάρρος της αλγής κόρης.

Μπροστά μου μέσα στο μακρινό άπειρο, μέσα στη σκοτεινή ούρανο και της θάλασσας άναβαν οι φάροι και τ' αστέρια.

«Ω γενναίοι ναυτικοί! Ω! ευγενικά Βρετάνη!... Μετφο. Π. Χ. Μεντζελοπούλου

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΕ ΜΙΑ ΓΩΝΙΑ

Σε μια γωνιά-σ' ένα μικρό σπίτι
χίλιες εμάς είν' ανή μόνος
και της αγάπης έχτισα το παλάτι
σ' αν μιά φωλιά με δυό καρδιές.

«Εκεί το γέλιο μόνο κατοικούσε,
καθώς δεν έμεινε ποτέ καμιά
ή κόρη π' αγαπούσα μ' αγαπούσε
και ζούσαμε μ' άγάπη και φιλία.

Μονίχα ο Θεός εκεί χωρούσε
που την αγάπη έδίδας στη γή,
χρυσός άκτινας ο Ήλιος έσοο-
[ποδο] κι' ήταν μιά εύλογα ή ζωή.

Μά κάποτε χωρίς να το θέλω
μ' έφτασε αυτό μοναχά
της ευτυχίας να στεφίνομαι

Και τώρα...
σ' αν δειρο χαμένο, μαυισμένο
«Έχω ζωή μου την άδυστη
και πόνο, το δικό της

«Έτσι τον ήλιο κρύβουνε
μα πάλι αυτός λαμπρύνει
μά ή ευτυχία μου δεν πνιγνέται
και ή αγάπη μου είν' αν πεθαμένη

Ι. Σ. Φαραντάκης

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

Την άρρωσθιασα μ' έναν τίμιο ναύτη...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΡ. ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΑΣ

Ο Παπλιόν ήταν θυρωρός στη μεγάλη εκκλησία της Άγιας Άννας, στην άπ' αν συνοικία του Παρισιού, κοντά στα όχυράματα. Ήταν πενηντάρες, ψηλός, κελός, παλιός συνταξιούχος, γερός σ' αν ταύρος, με στρογγυλό πρόσωπο και μάτια άκακα.

Το 1870 ύστερα από τη πολιορκία του Παρισιού απ' τους Γερμανούς, έψιθυρίετο πως έπρόκειτο να έξαγνι επανάστασις εκ μέρους του λαού.

Ο κόσμος μαζέονταν, ρωτιόσε τους άσυννόμους, μά κι' αυτοί κουνούσαν το κεφάλι τους γιάτι δεν ξέφανε τίποτα. Ρήτορες δημηγορούσαν σ' αν ταβέρνες γιά το συμφέροντα των εργατών.

Ο Παπλιόν άκουγε απ' όλα τα στόματα: «Έθνοφροσύνη, επανάστασις, εμφύλιος πόλεμος, 18 Μαρτίου...» μά δεν πίστευε τίποτε νόμιζε πως έπρόκειτο γιά κανένα κόλο χρηματιστηριακό. Μά ένα πρωί καμιά δεκαριά άνθρωποι με κόκκινα ζωνάρια μήχανε στην εκκλησία ζητώντας τον παπά, και δείχνανε ένα χαρτί απ' την Νομαρχία που διάταζε το κλείσιμο της εκκλησίας. Άρχισαν φωνές, φτυσίματα μέσα στην εκκλησία, πήσαν όλα τα χρήματα απ' το παπάρι και φύγανε χωρίς να πειράζουν κανένα.

Άμα φύγανε, ο παπάς βγήκε από το υπόγειο πύταν κρυμμένος, πήρε με τη βοήθεια του Παπλιόν όλα τα πολύτιμα κειμήλια και πήγε να κρυφτεί στο σπίτι της γιοφάς που δέχτηκε να τον κρύψει. Ο θυρωρός κλείδωσε καλά τις πότες της εκκλησίας με σύρτες και κλειδιά παλιού συστήματος.

Άμα τέλειωσε την δουλειά αυτή, ο Παπλιόν άρχισε να σκέπτεται την κατάσταση.

Β'.

Μά πέρασαν πολλές νύχτες και οι κομμουνιστάι ξεχάσανε αυτή την εκκλησία την χωμένη μέσα σ' αν παλιά δρομάρια; Πώς πέρασε ή φουρτούνα από πάνω της χωρίς να την βλάβει, κανένας δεν ήμυθε ποτέ αυτό. Ο Παπλιόν έβγαине το βράδυ πάντοτε στο δρόμο σ' αν κλέφτης, με παντοφίλες, μιλούσε σ' αν και σ' αν γυρίσε προτιμούντας τα στενά δρομάρια ζούσε όμως με άγνοια...

Γ'.

Ο καιρός περνούσε, ή μέρες κυλούσαν μέσα σ' αν τον θλιβερό έννευρισμό. Μά μέσα που ο Παπλιόν πήγε να ψωνίσει, ο ψωμάς τούπε σ' αν αυτό του.

— Άδριο χωρίς άλλο!...
— Τι θέλεις να πής;
— Έρχονται οι Βερσαλλιέροι.

Ο Παπλιόν έμεινε μ' ανοιχτό στόμα.

— Ναι, άδριο θάρρουν και θα βάλουν τάσι στην πόλη... Ξανάπε ο ψωμάς και πάρε περισσότερο ψωμί γιάτι απόψε θα κλείσω το μαγαζί και δεν ξαναοίγω.

Ο Παπλιόν γύρισε ταραγμένος. Άπ' αν ήταν αλήθεια; Ή επανάστασις θα τελείωνε τέλος πάντων και δεν θ' αντανιά υποχρεωμένος να κρύβεται σ' αν ληστής; Θα ξανάβλεπε το άσπρο κεφάλι του παπά, τον οργανοπαίκτη της εκκλησίας και τα κόκκινα φουτανάρια των παιδιών.

Την άλλη μέρα το πρωί τον ξυπνήσανε ή κανονίες. Μέσα στους δρόμους γινότανε μάχη. Ο ψωμάς δεν ελχελαστέι οι Βερσαλλιέροι — ο στρατός του κράτους — άρχισε ναρχεται και πολεμούσε με τους άντάρτες. Έλλειψες και φόβοι οίχτανε την καρδιά του Παπλιόν.

Ορθιος σε μιά γωνιά της εκκλησίας άκουγε τις τουφεκιές που πλησιάζανε ολόένα. Άμα άρχισανε ή κανονίες γονάτισε απ' τον φόβο του!... Σκοτώνονταν στη συνοικία του, και πίσω σ' αν όχυράματα το άμα έτρεχε σ' αν ποτάμι θα σκοτώναν και γυναίκες και παιδιά γιάτι σπαράχτικες φωνές ξεσήλυνε τον άερα σε κάθε στιγμή. Άεφνα τα τέζαμα των παραθυρών φωτισήσανε απ' την πυρκαϊά και τις λάμψεις των πυροβολισμών.

Τότε ο Παπλιόν από υπερηφάνεια στρατιωτική και θρησκευτική άπεφάσισε να στολισθή και να παρασταθή στον θριαμβευτικό έρχομό των άνδρειών Βερσαλλιέρων που ήρθαν να βάλουν τα πράγματα στη θέση τους. Φαναζότανε ο κατομοίρης πως οι νικητάι με μουσικές θα ξαναφέρνανε τον παπά και όλο το προσωπικό!...

Έβγαλε απ' ένα σεντούκι τα φορέματά του, φόρεσε τις ψηλές

άσπρες κάλτσες, τα λουστρίνια του, μιά φορεσιά της εποχής Λουδοβίκου 14ου με γαλόνια και δαντέλλες, έβαλε τη βελούδινη ζώνη του με το σποθί και πήρε στο ένα χέρι το μασκούνι του, και σ' άλλο ένα άλλο σ' αν δόρυ! Κάθισε ήσυχά με το φτερωτό καπέλλο του περιμένοντας, σ' αν να σήμαιναν οι καμπάνες της Κυριακής του Πάσχα!...

Τώρα ή μάχη γινότανε πίσω απ' την εκκλησία ή σφαίρες του-πούσανε τα τέζαμα και πέφτανε πάνω στο πλακοστρωμένο πάτωμα. Από γουκαϊβάνες τρομαγμένες στριφογυρίζανε μπροστά στο Τερό. Ο Παπλιόν κνίταζε και άκουγε.

Άεφνα ή μεγάλη πόρτα κλονίστηκε από πάνω ως κάτω απ' τις κοντακιές. Και μέσα σε φωνές άρχισε και κατάρες ξεχώριζαν αυτά τα λόγια.

— Άνοιξατα!... την πόρτα, γιά όνομα του θεού!... Τ ήν πόρτα γρήγορα!

Ο Παπλιόν έτρεξε και ρώτησε συγκινημένος άπ' τη χαρά του.

— Ποιος είν' εκεί; Οι Βερσαλλιέροι;
Μά κανείς δεν άπάντησε.

— Οι Βερσαλλιέροι! Ξανσώτησαν ο Παπλιόν.

Η φωνή διπλάσαστήκανε και κατανήσανε σ' αν οδολιάσματα.

— Να!... ναί!... Βερσαλλιέροι... Βερσαλλιέροι... άνοιξατε!

Μά εως ότου να βγάλει τους μεγάλους σύρτες και τις άλυσσίδες, ή πόρτα υπεχώρησε σ' αν χτυπήματα, ή κλειδαριές γίνανε κομμάτια και τα φύλλα άνοιξαν με κρότο διάπλατα.

Μέσα στο φως της πυρκαϊάς που έκαίγε τη συνοικία, ο Παπλιόν είδε τους άντάρτες και τις γυναίκες με τα χέρια μαδρα απ' το μπαρούτι, με πρόσωπα κολασμένων που όργιάζανε μέσα στην εκκλησία!

Σ' αν είδεν ο Παπλιόν αυτούς τους κολλασμένους να τρέχουν μέσα, θέλησε να φωνή «Τερόστολοι!...», θέλησε να ούρλιάξει... να κλάψει... Σήκωσε τα χέρια του ψηλά, μά δεν πρόφτασε ν' άνοιξη τα χείλη του, ούτε να κνή μιά χειρονομία... Ο χειμαρρός τον άναποδογύρισε και τον τράβηξε μαζί του.

Σε μιά στιγμή ο θυρωρός της εκκλησίας του θεού χτυπήθηκε, σπασήτηκε πάνω σ' ένα κυκλίδωμα και με τη ραχή σπασμένη σύρθηκε πάνω στο πάτωμα απ' τους άντάρτες, σ' αν μιά σπασμένη κοτύλα!...

Ύστερα από μισή ώρα σ' αν μπήκε με μεγάλη προφύλαξη στην εκκλησία το σώμα των Κυρηναίων, την βρήκε άδεια και σπομένη, και άπορήσανε βλέποντας έαλωμένο άνασκαλά μπροστά στο τερό ένα κολοσό με κοντό πανταλόνι και με φορεσιά του μεσαιώνος!

Γύρω απ' το πτώμα του Παπλιόν δυό κουκουβάγιες στριφογυρίζανε!

Henri Lavedan

ΤΟ ΠΕΙΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΧΕΡΙ

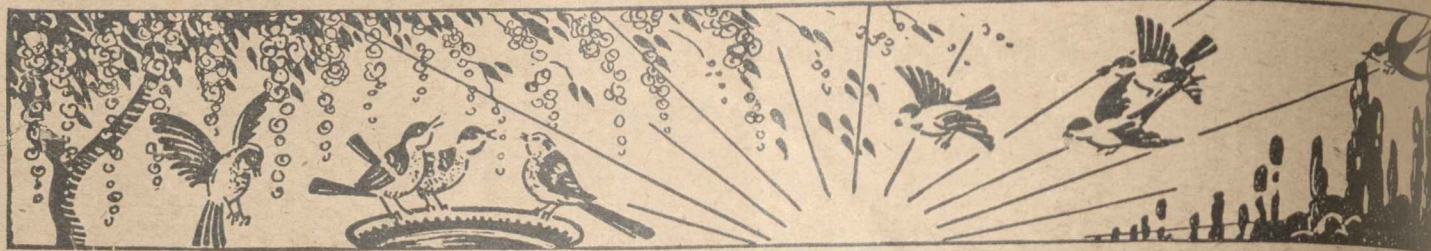
Ο μέγας Άμερικανός πολιτικός Δανιήλ Ρουζβέλτ ήταν τρεμρό άδέλφιος και όηγούνται πολλά άστεία άνέκδοτα ες βάρος του. Την πρώτη μέρα που πήγε μαθήτης στο σχολείο έχωσε το μελανοδοχείο του. Καθάρισε δυό φορές, μά τ' αν πήρε μισοπατά ο δίσκαλός του και τ' αν έταξε δέκα ζυλίες με το χάρκα. Ο φτωχός Δανιήλ προσάβησε να κνή το χέρι του κίπως παρουσάσιμο και ύστερα το άπλωσε γιά να δεχτή το φιλαδέλφειο.

Κνίταζε χέρι, φώναζε θορυβένος, ο δίσκαλος. Άν μού βρεθ' ένα πειό βρώμικο μέσα στην τάξη θα σ' αν χάριζω την τιμή μου!

Ο Δανιήλ τότε άμέσως σήκωσε το άλλο του χέρι που ήταν σ' αν πολύ χειρότερη κατάσταση.

Ο δίσκαλος δε μπόρεσε να συγκρατήση τα γέλια, μά έτήρησε το λόγο του και χ' αν χάρισε τις ζυλίες.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ επειγόντως δομίστιον μετά ή άνευ επίπλων διά σόβαρον κύριον. Άπευθυντέον συντάξει «Μπουκέτου», 7-10 μ. μ.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RUDYARD KIP

Η ΦΤΩΧΗ ΜΠΙΖΕΖΑ

Ακούστε την ιστορία ενός Άγγλου που αγάπησε μια 'Ινδή και που πλήρωσε πολύ ακριβά την αγάπη του.

Από μια άποψη ονομαζόταν μιας μεγάλης πόλεως των 'Ινδών περνάει το ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ. Στις δύο όχθες του ξεροπόταμου τα σπίτια δεν έχουν παράθυρα προς το δρόμο, γιατί οι 'Ινδοί δε θέλουν οι γυναίκες τους να βλέπονται με τον ξένο κόσμο. Κι' αν ο Ντούργα - Καράν δεν είχε στο δικό του σπίτι παράθυρο, η φτωχή Μπιζέζα θα είχε τα χερσάκια της τώρα...

Το Ντούργα-Καράν το σπίτι είχε ένα παράθυρο, που έβλεπε προς το ξεροπόταμο. Και το παράθυρο αυτό, που ήταν φραγμένο με χοντρά σιδερένια κάγκελα, ήταν το παράθυρο της κάμαρας της μικρής Μπιζέζας, μιας 'Ινδής κόρης δεκαπέντε μόλις χρονών. Η Μπιζέζα ήταν ανήλικη του Ντούργα-Καράν, κόρη της αδερφής του, και παρακαλούσε μέρα - νύχτα τους θεούς της να της στείλουν έναν άντρα που να την αγαπάει.

Μια μέρα ένας Άγγλος - Χρυσόφορος Τρεζέγο τόνονα του - έτυχε να περάσει από το ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ. Καθώς περνούσε κάτω από το παράθυρο της Μπιζέζας, σκόνησε σε κάτι σωρούς χώματα που ήταν εκεί κοντά και κόντεψε να πέσει. Έκείνη τη στιγμή άκουσε ένα μικρό γέλιο πίσω από τα κάγκελα του παραθύρου της Μπιζέζας.

«Ετσι για γούστο ο Τρεζέγο άρχισε να τραγουδάει ένα ινδικό τραγούδι. Και μόλις τελείωσε την πρώτη στροφή, ένα «τοϊνκ» των βραχιολιών μιας 'Ινδής άκούστηκε πίσω απ' τα κάγκελα, και μια γλυκιά και καθαρή γυναικεία φωνή άκούστηκε να λέει τη δεύτερη στροφή.

Αλλά, στη μέση της τρίτης στροφής, η φωνή σπάσε απότομα. Ο Τρεζέγο περίμενε, μα δεν ξανακούστηκε τίποτα... Και σε λίγο ο Τρεζέγο έφυγε από εκεί, απορώχτας ποιά νύχτα αυτή που τραγουδούσε...

Την άλλη μέρα αισθάνθηκε μια ακατανίκητη δύναμη να τον σπρώχνει προς το ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ. Επήγε. Και μόλις έφτασε κάτ' απ' το παράθυρο άκουσε τη γλυκιά κοριτσιότικη φωνή να τραγουδάει το ίδιο τραγούδι. Ο Τρεζέγο άπληκτος από κάτω, και σε λίγο είδε τα χοντρά σιδερένια σίδερα που φράζανε το παράθυρο, να φεύγουν από τη θέση τους. Ποιος ξέρει πώς η Μπιζέζα είχε κατορθώσει να τα μετατοπίσει και τώρα το παράθυρο ήταν ανοικτό. Ένας εφελκυσμός και ρωμαλέος άνδρας σαν τον Τρεζέγο μπορούσε εύκολα να σκαρφαλώσει στον τοίχο και να μπει μέσα.

Από τη βραδιά εκείνη άρχισαν να συμβαίνουν πολλά παράξενα πράγματα: τόσο παράξενα που ο Τρεζέγο σήμερα άκουσε σκέπτεται μήπως ήταν όνειρο.

Την ημέρα ο Τρεζέγο πήγαινε όπως πάντα στη δουλειά του, και κανένας δεν έμαθε ποτέ για τη Μπιζέζα και για τον έρωτά τους...

Το βράδυ, ο Τρεζέγο έπαιρνε πάντα το δρόμο που οδηγούσε στο ξεροπόταμο του 'Αμερνάθ, έφτανε με γοργό βήμα κάτω από το παράθυρο του σπιτιού του Ντούργα-Καράν, σκαρφάλωνε στην οχύρωση, κι' έμπαινε στην κάμαρα της Μπιζέζας, της αγαπημένης του Μπιζέζας, της ανήλικης του Ντούργα-Καράν. Πως δεν τον είδε κανείς και πως δεν τον έβλεπε κανείς; Ήταν σαν να μην υπήρχε ο Ντούργα-Καράν, ο Τρεζέγο δεν το σκεφτόταν ποτέ. Κανέναν κίνδυνο δε σκεφτόταν: τα σκεφτόταν όμως αυτά έπειτα, όταν του πέρασε η τρέλλα του για τη Μπιζέζα, κι' έπαθε κι' αυτός κι' η Μπιζέζα του αυτά που πάθανε...

«Ενα μήνα μετά τη γνωριμία του με τη Μπιζέζα, ο Τρεζέγο έτυχε να γνωρίσει κάποια Άγγλική κυρία, που λόγω κοινωνικών τόνων άναγκαζαν να την περιποιείται ιδιαιτέρως. Ήταν άναγκαζμένος να της κρατάει συντροφιά και να τη συνοδεύει στους περιπάτους και στα κέντρα. Στάς 'Ινδίας, ένα τέτοιο πράγμα αν το προσέχουν ένας ή δύο Ευρωπαίοι, το προσέχουν διακόσιοι 'Ινδοί. Αυτό το συζητούσε έπειτα και το διαδίδουν.

Όταν συνόδευε ο Τρεζέγο αυτή την κυρία δε φαντάστηκε ποτέ ότι θα το μάθαινε και θα το παρατηρούσε η μικρή Μπιζέζα. Αλλά, από κάποιο σε σόμια, διαδίδθηκε το πράγμα και τέλος τώμαθε κι' η Μπιζέζα.

Όταν είδε τον Τρεζέγο, τον ξάνε παρτίνα φρενέ. Η Μπιζέζα έπαιρνε τα πράγματα στα σοβαρά, μιλούσε ελεύθερα, και δεν άκουγε τίποτα... Στην αρχή, μόλις άκουσε, ο Τρεζέγο γέλασε, κι' αυτό στενο-

χώρησε πολύ τη μικρή Μπιζέζα. Χτυπούσε τα πόδια της κλαίγοντας με πείσμα, ποδοπατάει μικρά και λεπτά που σπασε και τα δυο σ' ενός άνδρος παλάμη.

Ο Τρεζέγο προσπαθούσε να την παρηγορήσει και να την καταλάβει ποιοι λόγοι τον ήσυχαιναν να συνοδεύει την κυρία. Αλλά δεν το κατάφερε: σκόνησε από την κόρη να παύσει. Η Μπιζέζα τούπε πως θα σκοτώσει τον άνδρα που την ήσυχαινε...

Ο Τρεζέγο έκανε ότι μπορούσε για να της εξηγήσει, να βάλει και να της δώσει να καταλάβει. Αλλά να! Η Μπιζέζα δεν άκουγε τίποτα!

«Όπως θέλεις, τού ειπε η Μπιζέζα. Αφού είν' έτσι μείνει έτσι! Σου δροκίζωμαι όμως στην ψυχή μου και στην τήσ μάνας μου ότι σ' αγαπάω άκόμα... Κι' έτσι γίν' έτσι. Έσύ δε θα πάθεις τίποτα, ότι κακό κι' αν με βρει έμένα...

Ο Τρεζέγο προσπαθούσε και πάλι να την κάνει να γινώσκει... Τίποτε!... Η Μπιζέζα τούπε πως δεν την ήσυχαινε...

— Να φύγεις, τού ειπε. Να φύγεις από δω άμέσως! Πρέπει να τελειώσουνε μεταξύ μας...

Κι' ο Τρεζέγο έφυγε. Ένώ έβγαίνει απ' το παράθυρο, κατέβρισε τον τοίχο, η Μπιζέζα τον έβλεπε από το παράθυρο. «Έπειτα έκλεισε το παράθυρο» κι' ο Τρεζέγο, που σπασμένος μαζί και λυπημένος, έκανε κατά την πόλη.

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Ο Τρεζέγο άποφάσισε να μην μπει πάλι. Τέλος, σ' ένα μήνα περίπου, σκεφτόταν να μπει πάλι να πάρει πάλι στο Ντούργα-Καράν. Νόμος της Μπιζέζας του θα τον είχε πιθύνει και θα είχε ξεχάσει. «Έλπιζε λοιπόν ότι αν της χτυπούσε όπως και πριν τον πόνο, η Μπιζέζα θα του άνοιγε...

Ήτανε πανοέληνος και άναμια στα ψηλά σπινθηρίσματα στο ξεροπόταμο τις όχθες, μια λουρίδα άσπρης φως έπεφτε στο παράθυρο. Καθώς χτύπησε στον τοίχο, το παράθυρο άνοιξε. Από το μαύρο σκοτάδι της κάμαρας, ο Τρεζέγο είδε τη Μπιζέζα να βγάζει τα χέρια της από το παράθυρο. Φρίκη! Και τα δυο της χέρια ήταν κομμένα. Απ' τον πόνο και κάτω και οι πληγές κόντεψαν να κλείσουν!

Εκείνη τη στιγμή, καθώς η Μπιζέζα άκουμπασε το χέρι της στα κολοβά της χίρια κι' έβλεπε τα κάμματα, ποιος άλλος μέσ' στην κάμαρα μόνγκρισε σαν άγριο θηρίο; Κάτι μπετό και κορτερό - μια κάμα - βγήκε απ' το παράθυρο με όλην μεγάλη και πετάχτηκε προς τον Τρεζέγο, τυχώς δεν τον έσκότωσε. Χώθηκε όμως μέσα στο πόδι του, κι' αυτό ο Τρεζέγο κούτασε έπειτα σ' όλη του τη ζωή...

Το παράθυρο έκλεισε. Δεν άκούστηκε τίποτα, κανένας μέσα στο σπίτι του Ντούργα-Καράν. Εκείνη τη στιγμή συννεφάκι σκέπασε το φεγγάρι, κι' έγινε σκοτάδι.

Όλη νύχτα, ο Τρεζέγο έμεινε κοντά στο σπίτι του, τον τον πονούσε πολύ και δεν μπορούσε να περπατήσει. Τα κατά τα χαράματα, σπκώθηκε και κοιτούσοντας πήγε στην...

Τι ακριβώς είχε συμβεί, ο Τρεζέγο δεν έμαθε ποτέ. Μπιζέζα, στην απελπισία της, πήγε και τι ειπε όλα τα χρόνια του Ντούργα-Καράν, ή αν ο Ντούργα-Καράν έτυχε να απ' άλλον για τον Τρεζέγο, και βασάνισε έπειτα την άμνησιν για να μαρτυρήσει ποιος ήταν ο Έγγλέζος, ο Τρεζέγο δεν ήθελε. Κάτι φοβερό θα είχε συμβεί και ο Τρεζέγο το σκεπτόταν με καμιά φορά και ανατριχιάζει...

Κι' ο Τρεζέγο έλασε για πάντα τη Μπιζέζα!... Την έμαθε ότι μεγάλη αυτή που κάθ' αυτή 'Ινδού το σπίτι κλειστό οάν τάφος. Το παράθυρο ποδβλεπε προς το ξεροπόταμο. Ο Ντούργα-Καράν το έκλεισε. Και ο Τρεζέγο δεν μπορούσε να μπει από που άλλος μπορεί κανείς να μπει στο σπίτι του Ντούργα-Καράν, γιατί στο μέρος εκείνο τα σπινθηρίσματα άνακατεμμένα, μυστηριώδη...

Την περίπτωση αυτή του γο δεν την έμαθαν παρά έπειτα. Οι άλλοι δλοι γαμίζονταν έπειτα κοιτούσαν έξω από τα πόδια τους, που το χτύπησε πέφτοντας από το δάλογο... Μετάφρ. Γ. Ν.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ποιος την είχε βάλει εκεί; Χωρίς ν' ανησυχήσει να μάθει αν ή σκάλα αυτή ισοστάει από τον ουρανό ή απ' την κόλαση, ο υποκόμης τη χρησιμοποίησε άμέσως και σ' ένα λεπτό βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό του.

Τότε σκύβοντας από το παράθυρο κοίταξε προς τον κήπο για ν' ανακαλύψει το σωτήρα του. Μα δεν κατόρθωσε να δει τίποτα. Κι' αυτή ή σκάλα είχε γίνει μυστηριώδης άφαντη. Ο Φλορεστάν άρχισε να κάνει το σταυρό του και να ψευθυρίζει:

— Υπάγε όπισσω μου, σατανά.

Κι' άμέσως έσπευσε να κλείσει τα παραθυρόφυλλα.

Είταν καιρός πιά, γιατί σ' ένα λεπτό τα κυνηγετικά σκυλιά βρισκότουσαν κάτ' απ' το παράθυρο, ξύνοντας το χώμα και γανγίζοντας δυνατά.

Καθώς βλέπετε, δεν είχε γλυτώσει ακόμη ο Φλορεστάν όριστικά. Και στ' αλήθεια, σε λίγο οι υπηρέτες, τραβηγμένοι από τις φωνές των σκύλων, θά βρισκότουσαν κάτω από παράθυρο, όπου τα τσακισμένα λαβιά της αγρόμπελης και τα ξυσμάτια του τοίχου θα τους έδειχναν το άσυλό του.

— Πάει, σκέφτηκε, θα καταραμένα αυτά ζώα θα με προδώσουν... έκτος αν τα διώξει διώξει ο Διάβολος!...

Δεν είχε τελειώσει καλά καλά τα λόγια του αυτά, όταν έξαφνα τα σκυλιά έσπασαν και άρχισαν να φεύγουν με κατεβασμένα τ' αυτιά, με την ουρά ανάμεσα στα σκέλια και βγάζοντας ουρλιάσματα τρομού.

Χωρίς άλλο ο Διάβολος, τον όποιον είχε επικαλεσθεί ο Φλορεστάν, εισάκουσε την εύχή του και σκόρπισε τα σκυλιά.

Σχεδόν άμέσως βιαστικά βήματα άκούστηκαν έξω από το παράθυρο, επάνω στην άμμο. Οι λάμπες των δαυλίων που κρατούσαν οι υπηρέτες του μεγάρου της Θούνης εισχωρούσαν μέσα στο δωμάτιο όπου ετίαν κρυμμένος ο Φλορεστάν.

Στην αρχή οι υπηρέτες τάχισαν γιατί δεν ήσαν εκεί τα σκυλιά τους όπως ένόμιζαν. Γι' αυτό, λόγω της έμπιστοσύνης που είχαν στα ζώα αυτά ζώα, μόλις άκουσαν τα γανγίσματα τους τριακόσια βήματα μακριά από το μέρος εκείνο, έτρεξαν προς αυτά.

Ετσι σιγά σιγά ο Θόρυβος έλαττώθηκε και στο τέλος έσβησε. Τότε κι' ο Φλορεστάν άνοιξε χωρίς κανένα θόρυβο τα δυο παντζούρια του παραθύρου του.

Στο φως του φεγγαριού που έληλυμμούσε τους κήπους είδε τους υπηρέτες, άπελπισμένους, να έπιστρέφουν άπρακτοι στο μέγαρο.

Τότε σκέφθηκε τον μυστηριώδη εκείνον άντραστή του, τον δόν Διάζ, στον όποιον χρωστούσε τη ζωή του, και σπρά- φηκε άμέσως και κούταξε προς το άγαλμα της 'Αρτέμιδος.

Με κατάπληξη του είδε ότι ο 'Εξάδελφος του Διάβολου βρισκόταν ακόμη εκεί. Το ύψος του άνάστημα, το ίσχν, το μαύρο και γωνιώδες, διεγρόμετο καθαρά επάνω στην λευκότητα του μαρμάρου. Με τα χέρια σταυρωμένα, χαμογελώντας σατανικά, είχε καρφωμένα τα μάτια του άπάνω στο Φλορεστάν.

Μά ο Φλορεστάν έκανε το ίδιο, κάρφωσε τα βλέμματά του άπάνω στον δόν Διάζ.

Αλλά νέα κατάπληξη τον έπερίμενε. Έξαφνα είδε τον 'Ισπανό να βυθίζεται σιγά-σιγά μέσα στο άγαλμα και να χάνεται. Σε λίγο το φεγγάρι δεν έφώτιζε τίποτε άλλο από τη στυλνή επιφάνεια του βάθρου.

Ο υποκόμης για πολλήν ώρα τα είχε χαμένα. Δεν είξε-ρε τι να σκεφθή, τι να φαντασθή ως ότου ο ήχος ενός μακρινού όρολογιού τον άνακάλεσε στην πραγματικότητα.

Θυμήθηκε τότε ότι εκείνο το ίδιο βράδι ετίαν υποχρεωμένος ν' άφισει το σπίτι του Βρινδινόυ.

Αποφάσισε λοιπόν ν' άναχωρήσει χωρίς καμιά άναβολή.

Αλλά μόλις άναψε τη λάμπα του για να πάρη τα πράγματά του, έβγαλε μια κραυγή! Νέα κατάπληξη τον έπερίμενε. Όσο σύντομη κι' αν ετίαν ή άπουσία του, κλέφτες χωρίς άλλο, είχαν έπωρελήσει αυτής, μπήκαν μέσα στο δωμάτιο και τα έκαναν θάλασσα!

Τα έπιπλα ετίαν άναποδογυρισμένα, τα κιβώτια παραβρασμένα, τα συρτάκια άνοιχτά. Όσο για το δέμα με τις τρεις χιλιάδες σκούδα που του είχε άφισει άπάνω στο τραπέζι του, μεταξύ των άπομεινάδιών του φαγητού του, είχε γίνει άφαντο κι' αυτό.

Μόλις πέρασε ή πρώτη του έκστασι, ο Φλορεστάν κήλησε στο κρεβάτι του και άρχισε να σκέπτεται.

Η αυθάδης κλοπή, της όποιας εί-

ταν το θύμα, τον είχε βυθίσει πάλι στην έσχάτη ένδεια και γι' αυτό το λόγο ή άναχώρησή του, για εκείνη τη νύχτα, τούλάχιστο, άπόβαινε άδύνατη.

Η λύπη του όμως δεν ετίαν και τόσο μεγάλη, μπορούσε μάλιστα να πούμε ότι μια μεγάλη χαρά άρχισε σιγά σιγά να τον κυριεύει και να διώχνει τις άνησυχίες του.

Τίποτε πιά δεν τον άνάγκαζε ν' άπομακρυνθή από την κόμηση. Θά εξακολουθούσε να ζή κοντά της, ν' άναπνέη τον άέρα που άνάπνευ κι' αυτή και να μεθάη κάθε μέρα βλέποντάς την.

Αλλά με τι τρόπο θά ζούσε.

— Α! είπε μέσα τον ο υποκόμης, γι' αυτό θά σκεφθούμε αύριο. Και με τη θανασία εκείνη άδιαφορία του έάλωσε στο κρεβάτι του και δεν άργησε καθόλου να κοιμηθή.

XV

Όπου προετοιμάζουν μιζ έκπληξη στο Νικόλαο Πλουσέτ.

Η πόλις της Τουρραίνης παρουσίαζε εκείνο το βράδι μια άλλοκτη όψη.

Αν και ετίαν περασμένη ή ώρα, τα περισσότερα παράθυρα ετίαν φωτισμένα ακόμη και στους δρόμους διηλυ άνθρώπων σιγήτοισαν, σκοπιόμενοι, δάθε κείθε. Όλα έπρόδιδαν ότι καί τ ο ρ ε χ ε ι.

Έξ άλλου, μια άνησυχία άόριστη βάρινε κάμποσες βδομάδες τώρα σε όλους τους πολίτες, από την ήμερα δηλαδή της άφίσεως του δόν Διάζ. Αφούτου είδαν το διαβολικό και μυστηριώδες φως να ξεναλάμτη στο στοιχειωμένο σπίτι της όδου 'Ελλεκέν. Όλοι έπρόβλεπαν κάποια μεγάλη καταστροφή.

Στις περισσότερες πόλεις της Φλάνδρας, ή συμμαχία των εύγενών με τους διαμαρτυρούμενους κρατιόταν ακόμη διά της βίας. Οι καθολικοί και οι διαμαρτυρόμενοι είχαν άπανθήσει πιά να ζουν ένωμένοι κ' έπερίμεναν την ώρα που δε θά χρειαζόντουσαν οι μόν τους δε, για νά συγκροστούν.

Οι διαμαρτυρόμενοι ετίαν εκείνοι που άνυπομονούσαν περισσότερο, ο φανατισμός τους έρέθιζε και δε μπορούσαν με κανένα τρόπο ν' άνεχθούν τας πομπώδεις έκκλησιαστικές τελετές των άντιπαλών των.

Ένας άγνωστος ιεροκήρυξ, έμψυχούμενος από άγριο μίσος κατά των καθολικών είχε διαδεχθεί τον 'Αμβρόσιο Βίλλ και καθώς συμβαίνει πάντοτε το πλήθος τον άκολουθούσε έγκαταλείποντας το σώφρονα και άγιο αύτο άνθρωπο. Ο ιεροκήρυξ αυτός δεν έπαυε νά έξερεθίζη τα άγρια πάθη του άκρατηρίου του και νά δημιουργή άναβρασμό μεταξύ των διαμαρτυρούμενων.

Την νύχτα λοιπόν εκείνη άνθρωποι με ύποπτες όψεις φανήκαν στα περίε του καθεδρικού ναού των καθολικών. Είχε αλήθεια ότι είχαν διασκορπισθεί στην πρώτη πρόσκληση της πολιτοφυλακής ή όποια φοβόταν μήπως έπιτεθούν κατά των έκκλησιών. Το άξιοσημείωτο είχε ότι από σκοπού ή ίσπανική διοίκηση είχε φροντίσει να μην υπάρχουν, ούτε σκοποί, ούτε νερόσκοποι στους δρόμους.

Μολαταύτα, παρ' όλες τις προβλέψεις, το βράδι αυτό πέρασε ήσυχια. Σιγά σιγά οι διμιοι διασκορπισθηκαν, οι πόρτες και τα παράθυρα έκλεισαν και τίποτε ύποπτο δε σιανόταν μέσα στην πόλη.

Ός τόσο αν έξέσπεσε κανείς ως το στενό δρόμο του Φασαλειού θά έβλεπε δυο παράθυρα άλάνιστα και φωτισμένα πλούσια.

Είταν το γνωστό μας Ξυτοπωλείο του Γουπός.

Μέσα σ' αυτό τρία πρόσωπα, έπίσης γνωστά μας, έσχεωναν την ώρα που είχε περάσει, έσχεωναν άσβεστές ταύτοντες μ' εύθυμία για το μέλλον.

Χαμογελώντας, ανήσυχ, και κακόχνη από ντροπή ή Μαγδαληνή είχε παραδώσει τα χέρια της στα φίληματα του νεαρού και ώρατου Νικόλαου Πλουσέτ.

Ο όσιος Κοιχεφέρ ετίαν παρών κι' αυτός κ' έτάλάντευε έπίδοκμασιακά το μεγάλο του κεφάλι, ενώ συγχρόνως έπινε. Δεν ετίαν όλοτε, λα μεθυσμένος και περιέφερε τα βλέμματά του με συμπάθεια απ' την άνεμια του στο μέλλον ταάνωτο του. (Ακολουθεί)

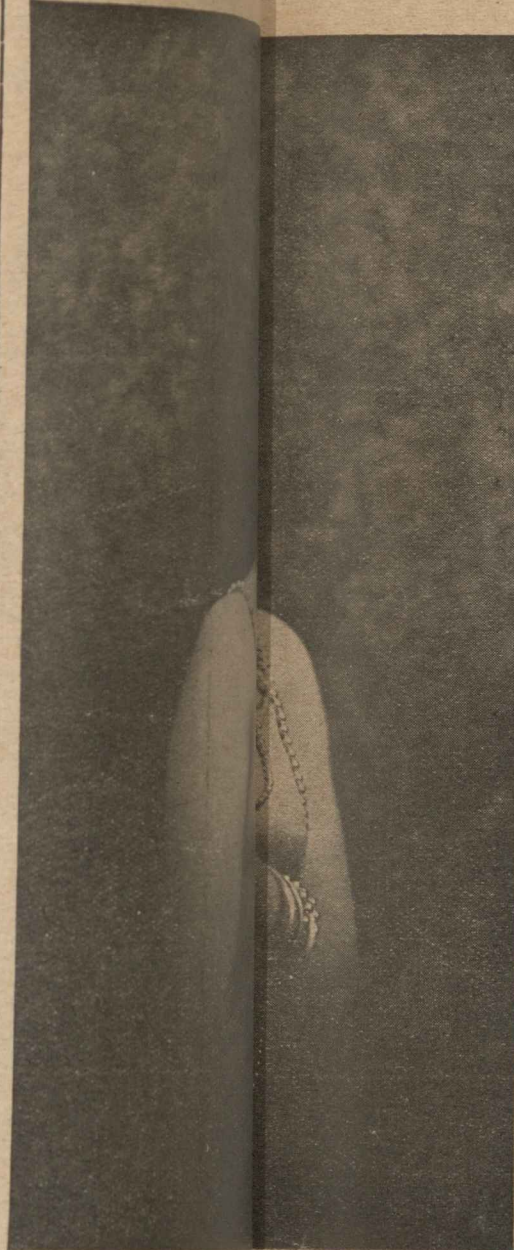
*Ο ιεροκήρυξ δεν έπαυε νά έξερεθίζη τα πάθη του άκρατηρίου του.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ περίφημος Ἀμερικανὶς τραγωδὸς Τζαίνου Κάουλ ἡ ὁποία θριαμβεύει εἰς τὸν ρόλον τῆς Κλεοπάτρας εἰς τὸν «Ἀντώνιον καὶ Κλεοπάτραν» τοῦ Σαίξπηρ. Σημειωτέον ὅτι εἶνε ἡ ἑβδόμη μέλις πού ἐτόλμησε νὰ κρεάρῃ ἐν Ἀμερικῇ ἀπὸ τοῦ 1846 τὸν ἐν λόγῳ ρόλον.

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΦΗΜΙΣΜΕΝΗ ΡΩΣΙΣ ἩΘΕΠΟΙΟΣ

Ἡ δις Λελα Γιαννάριος τῆς εἰκονογενείας, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλακατίας Γιαννάρου εἶνε μαθήτρια τῆς διασήμευ καὶ εὐρίσκεται ἤδη εἰς

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΦΗΜΙΣΜΕΝΗ ΡΩΣΙΣ ἩΘΕΠΟΙΟΣ

Ἡ ὥραία καὶ φημισμένη ρωσὶς ἡθοποιὸς Ὀλγα Πετρέβνα, ἡ ὁποία σημειώνει ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ ἔργον «Ἡ Θύελλα», τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ ἡ ἀγγράφευς.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ Συμβούλιον καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς «Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας» κατὰ τὰς γενομένας ἐσχάτως ἐξετάσεις των.

ΠΛΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ λαϊκὴ Ἑσθὴρ Φόουελ με ἀρχαϊκὴν ἐνδυμασίαν, κρατοῦσα ὕδριαν.

ΠΡΩΤΑΓΩΓΑΙ

Οἱ πτυχιούχοι τῆς ἀρχαϊκῆς μετὰ τοῦ Διευθυντῶν κ. Πουλίνη, Νικοτῶν τῶν κ. Καραφῶν.

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ Γαλλὶς ἡθοποιὸς Ὑβὲν Πρεντάν, εἰς τὸν «Σατωβριάνδον» τοῦ Γκιτρώ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟΥ ΠΑΛΛΗΛΩΝ

Τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Ἐμπορευπαλλήλων καὶ κατωθεν οἱ τρεῖς βραβευθέντες μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τῶν κ. κ. Ν. Σωτηρίου, Ι. Κεβγαδόκης καὶ Ι. Παπαδάτος

ΤΟ ΜΥΘ ΣΤΟΡΗΜΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΡΩΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΕΜ ΣΤΟΥΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αϊ, και τι έχει να κάνει αυτό; Γά, χρόνια δεν έχουνε καμιά σχέση με το φύλον... Μιά γυναίκα μένει γυναίκα, δες χιλιάδες χρόνια κι' αν είναι πεθαμένη! "Άλλως τε, σεις περιμένετε να ξαναζήση πάλι τώρα! Δεν εινε σωστός θάνατος τότε αυτός! Σεις μ' έχετε κάνει να πιστεύω ότι θ' αναστηθί ή βασίλισσα Τέρα μόλις ανοίξουμε το μαγικό κιβώτιο!

— Ναι, χρυσή μου' κι' εγώ το πιστεύω αυτό! Πάντοτε το πίστευα! "Αλλά δεν εινε λόγος αυτός... "Βπειτα, τι νομίζεις; ... άντρες εΐταν εκείνοι που βαλσαμώσανε τη βασίλισσα Τέρα. Οι βαλσαμωτές των αρχαίων Αιγυπτίων ήταν όλοι άντρες" δεν είχανε γυναίκες γι' αυτή τη δουλειά.

"Η Μαργαρίτα φαινόταν ότι ύποχωρούσε λίγο...

— "Επειτα, εξηκολούθησε πειθ έλεύθερα ό κ. Τρελόνη, έμεις οι άνδρες είμαστε συνειθισμένοι σε τέτοια πράγματα. "Εγώ και ό Κοριμπέκ έχουμε ξετυλίξει και γδύσει χιλιάδες μούμιες ανδρών και γυναικών. Δεν εινε ή πρώτη φορά...

"Ο κ. Τρελόνη εξηκολούθησε βιαστικά.

— Παιδί μου, θάσαι και σ' μαζί μας! "Ελα τώρα! Δείξε μας

ότι είσαι λογική! Δεν πρόκειται να διασκεδάσουμε" είμαστε όλοι σοβαρά απησχολημένοι με το πείραμα που θα μās άνοκαλύψη τη σοφία της άρχαιότητος και θα πλουτίση τόσο τις ανθρώπινες γνώσεις... Το πείραμα αυτό μπορεί να μās κοστίση τη ζωή μας. "Από ότι έχει συμβή έως τώρα, συμπεραίνω ότι έχουμε μισήσει τους πολλούς άγνωστους και μυστηριώδεις κινδύνους. Πρόκειν πάντως να έξης, παιδί μου, ότι είναι άπαραίτητο, γιά την επιτυχία του πειράματος, να γδύσουμε τη μούμια της βασίλισσης. Προτού ξαναγυρίση στη ζωή ή βασίλισσα, οι έπίδομοι και ότι άλλο την σκεπάζει, πρέπει να έχει φύγει. Γιατί, αν την άφίναμε έτσι όπως εινε, και ξαναρχόταν άξαφνα στη ζωή, δεν θα μπορούσε να ζήση... θα πέθαινε άμέσως, θα πέθαινε σαν θαμμένη ζωντανή! Γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ή άσπρη της δύναμις την έχει πειά έγκυαταλείψη, γιατί έτσι το ήθελε αυτή ή ίδια.

Της Μαργαρίτας το πρόσωπο φωτίστηκε λίγο τώρα.

— Πολύ καλά, πατέρα, τούτε και τον έβριλες.

"Εγώ προχώρησα τότε κατά τη σκάλα, όλη μ' έβανε να γυρίσω ή φωνή της Μαργαρίτας:

— Πού πής;

Γύρισα, της έβιασα τρυφερά το χέρι, της το χάιδεψα, και της είπα:

— Θα γυρίσω όταν τελειώσουμε τη δουλειά μας.

Μ' έκνταζε (ώρα πολλή, και τέλος μου είπε χαμογελώντας:

— Καλά, πήγαινε. "Άξαφνα όμως σοβαρεύτηκε πάλι. Το πρόσωπό της χόρλασε, και είπε με φωνή συγκεκινμένη:

— "Ο πατέρας μου έχει δικίο! "Η θέσις μας εινε δύσκολη. Γι' αυτό καλύτερα να πής κι' εσύ, Μέλομ.

Σε λίγο, ό κ. Τρελόνη, με τη βοήθεια του κ. Κοριμπέκ και του γιατρού Ουίκεστερ, είχε σηκώσει το σκέπασμα της πέτρινης σαρκοφάγου που περιείχε τη μούμια της βασίλισσης.

"Ήταν μεγάλη σαρκοφάγος" αλλά και ή μούμια ήτανε μεγάλη, ψηλή και πλατειά. Και ήτανε τόσο βαρεία, που με δυσκολία τη σηκώσαμε οι τέσσερες και τη βγάλαμε από σαρκοφάγο.

Σύμφωνα με τις οδηγίες του κ. Τρελόνη, τη βάλαμε άπάνω στο τραπέζι πουχε προορίζει γι' αυτήν.

Τότε γιά πρώτη φορά, δοκίμασα το αίσθημα της φόβης και ανατριχίλας δάκρυος.

"Εκεί, στο δυνατό ήλεκτρικό φώς, έβλεπα μπροστά μου το θάνατο, το γυμνό και άπαισιο θάνατο.

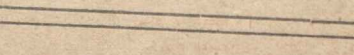
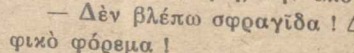
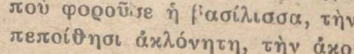
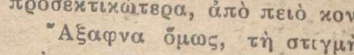
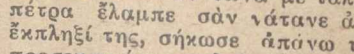
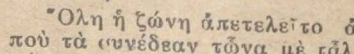
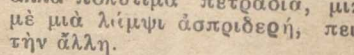
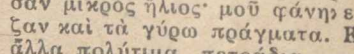
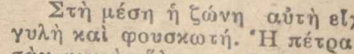
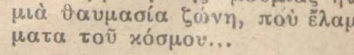
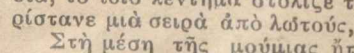
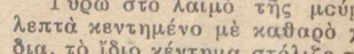
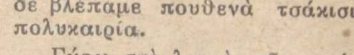
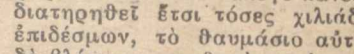
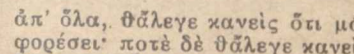
Οι έξωτερινοί έπίδομοι της μούμιας, ήτανε λερωμένοι, τριμμένοι και σχισμένοι. Επίσης και όλα τα έξωτερικά καλύμματα ήτανε καλωμένα, ξεσκισμένα, και ξεβαμμένα. Οι έπίδομοι βέβαια θα ήταν πολλοί, γιατί ό όγκος της μούμιας ήτανε πολύ μεγάλος... Μολαταύτα, μέσ' απ' όλα αυτά, φαινότανε καθαρά το σχήμα του ανθρώπινου σώματος.

"Εβλεπα μπροστά μου το θάνατο προσωποποιημένο!

Οι δυο πειθ ήλικωμένοι από μās, ό κ. Τρελόνη και ό δόκτωρ Ουίκεστερ, που είχαν άλλωστε πολλές φορές κάνει αυτή τη δουλειά, δεν ήτανε καθόλου συγκεκινμένοι. "Ο γιατρός φαινότανε σαν νάκανε άπλως τη συνειθισμένη δουλειά του, μπροστά σε κανένα χειρουργικό τραπέζι.

"Εγώ δεν ήμουνα και τόσο πολύ εδιδέχτος, ίσως να με είχε άνησυχήσει και ή ώχρότης που παρατήρησα στη Μαργαρίτα...

Σε λίγο, άρχισε το ξετύλιγμα της μούμιας.

άπ' όλα, θάλεγε κανείς ότι μόλις χθές το φόρεμα αυτό της φορέσει ποτέ δε θάλεγε κανείς ότι το θαυμάσιο αυτό θυσανό διατηρηθεί έτσι τόσες χιλιάδες χρόνια. Μ' όλο το σέβας έπίδομοι, το θαυμάσιο αυτό θυσανό κατόλου δεν είχε χαλάσει, δε βλέπαμε πουθενά τσάκισι" είχε μόνο σκληρυνθεί λίγο από πολυκαιρία.

Γύρω στο λαμό της μούμιας, το φόρεμα που φορούσε ήτανε λεπτά κεντημένο με καθαρό χρυσάφι και άσημι και, κάτω από δια, το ίδιο κέντημα στόλιζε το θυσανό. "Ιδω το κέντημα αυτό, ρίστανε μία σειρά από λούτσια, άλλους μεγάλους και άλλους μικρούς.

Στη μέση της μούμιας ήτανε μία ζώνη με πολύτιμα πετρώματα θαυμασίου ζώνης, που έλαμπε και φεγγ' έβόλυνε μ' όλα τα πετρώματα του κόσμου...

Στη μέση ή ζώνη αυτή είχε μία μεγάλη κίτρινη πέτρα, σπυγυλή και φουσκοκή. "Η πέτρα αυτή έλαμπε δυνατά και παρτί σαν μικρός ήλιος" μου φάνηκε μάλαστα ότι οι άστρες του έβριζαν και τα γύρω πράγματα. Κονιά σ' αυτή την πέτρα, ήτανε άλλα πολύτιμα πετρώδια, μικρότερα όμως, που έλαμταν κι' αυτά με μία λήμνη άσπριδερή, πειθ γλυνκία και λιγότερο ζωηρή την άλλη.

"Όλη ή ζώνη άποτελείτο από άναοίθμια πολύτιμα πετρώματα που τα συνδέαν τόνια με τάλλο μικροί χρυσά χαλκάδες. Και η πέτρα έλαμπε σαν νάκανε άληθινό άστρο! "Η Μαργαρίτα, έκπληξε της, σήκωσε άπάνω ιά χείρια της, κι' έσκυψε να κοιτάξει προσεκτικώτερα, από πειθ κοντά, τα θαυμάια υα στολίδια.

"Άξαφνα όμως, τη στιγμή που φαινόταν ότι κντάζε τη ζώνη που φορούσε ή βασίλισσα, την είδαμε να όλισθοχωρή, και με πεποίθησι άκλόνητη, την άκούσαμε να λέη:

— Δεν βλέπω σφραγίδα! Δεν εινε σάβανο αυτό! Αυτό εινε φικό φόρεμα!

('Ακολουθούσε)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΝΤΑΗΔΕΣ

ΤΟΥ MAURICE MONTÉGUT

— Γουρουί! —
— Γόϊδαρε! —
— Ού νά χαθής! —
— Φτού σου, παληάνθρωπε! —
— "Ελα ντε από δω! —
— Πέρα ντε και σύ! —
— Κλέφτη...

"Επί είκοσι χρόνια τώρα, κάθε πρωί στις δέκα, αυτός ό άπότομος διάλογος άντηλλάσσετο από την μία όχθη του ποταμού στην άλλη, άπ' επάνω άπ' το νερό, πλατύ τριακόσια μέτρα, μεταξυ του Μωρέν και του Μωρώ.

"Ήταν ταχτικοί, σαν χρονόμετρο, και οι ψαράδες περνώντας κάτω από τις ιτιές έλεγαν κάθε φορά:

— Δέκα θα εινε ή ώρα, γιατί ό Μωρέν και ό Μωρώ μαλώνουν. Χειμώνα-καλοκαίρι, έκτός από τις βροχερές ήμέρες, ή δυο όχθες άντηχούσαν από τις φωνές και τις βρισιές των δυο άσπόνδων έχθρων, που χειρονομούσαν κι' όλας. Κάθε πρωί αυτό ήταν το όρεκτικό τους, γιατί άντλούσαν ευδιαθεσία και ευχαρίστησι, σά να κάνανε γυμναστική. Και οι ύβρεις ξεσπούσαν άπάνω στη γαλήνη του ποταμού και άντηχούσαν στους λόγγους. "Όλοι γελούναν και άν κανείς διαβάτης τήχαινε να περάση από την μία όχθη στην άλλη, έπαροχτιζότανε να μεταδώση από τη δεξιά στην άριστερά ή τανάπαλιν, κάποια παραγγελία που ήταν ως εξής:

"Αν ίδης το Μωρέν, πές του πως τον έχω...

"Η ως εξής:

— "Αν ίδης εκείνον τον άτιμο το Μωρώ, πές του να...

Και στην έπιστροφή ή ίδια πάντοτε ερώτησις:

— Τόν είδες; Τι σου είπε;

"Αλλά ό διαβάτης φρόνιμος και φιλήσυχος άνθρωπος, με τη ψυχή έμπροσμένη από τη μεγάλη ήρεμία του νερού, έσήκωνε τους ώμους και άπαντούσε:

— Δεν τον είδα.

"Η έχθρα του Μωρέν και του Μωρώ έχρονολογείτο από τον καιρό της νεότητος των. "Εν πρώτοις ποτέ δεν υπήρχε συμπάθεια μεταξύ των δυο χωριών Βετιέγ και Λαβακούρ, που ήταν το ένα άπέναντι του άλλου, στις δυο μεριές των όχθων του ποταμού. Το Βετιέγ πλουσιώτερο περιεφρονούσε το Λαβακούρ, που ήτανε φτωχότατο. "Αλλά το Λαβακούρ δεν ύποφερε αυτή την περιφρόνησι, γιατί θυμάται την ιστορία του, που ήταν πλούσιο και εύτυχημένο πριν γείνη ό σιδηρόδρομος. "Ήταν ταχυδρομικός σταθμός μεταξύ Παρισίων και Χάρβης, πεντακόσια άλογα περιμέναν τους ταξιδιώτες καθημερινώς και την έσχλη έκείνη το Βετιέγ ήταν που ήλυνε. Τώρα άλλαξαν οι καιροί, αλλά ή παλιά ύπερηφάνεια μένει πάλι.

Με τέτοια στοιχεία διχονοίας, φυσικών ήταν να ξεσπάσουν από καιρό σε καιρό και μερικες έριδες. Στην εποχή που ό Μωρέν από Λαβακούρ ήταν είκοσιπέντε χρονών και ό Μωρώ από το Βετιέγ δεν ήτανε τριάντα, ήτανε δυο γερά παλληκάρια, νταήδες έξοικουμένοι και άρχηγοί κάθε πράξεως και κάθε άντιζήλιας μεταξύ των δυο χωριών. "Ήσαν και οι δυο γεωργών παιδιά και συνέβη να συναντηθούν στο πανηγύρι του Βετιέγ, που ήταν μαζωμένος κόσμος από όλην τη γύρω περιφέρεια. Στά πανηγύρια αυτά πρωί ρίχνουν ένα κανόνι και ξυπνούν τον κόσμο, έπειτα άρχίζουνε τράφορα παιχνίδια και από τ' άπόγευμα το ρίχνουν στο χορό.

"Εκεί λοιπόν μέσα στο χορό ό Μωρώ και ό Μωρέν τα τοιγρίσαν μία φορά, γιά μία κοπέλλα. "Ο Μωρώ με το θάρρος ότι βρίσκονταν στον τόπο του, έδωσε στο ξένο να έννοηση ότι δεν πρέπει να πολυκορδώνεται και άμέσως άρχισαν να βρίζονται. Κι' ό κόσμος χωρίστηκε σε δυο στρατοπέδα. Οι δυο άντιζήλοι, ήδη έχθροι εκ παλαιόθεν, πλησίασαν ό ένας τον άλλο, και έπίενα τέταρτο της ώρας, με προτεταμένες τις γροθιές άπειλούσαν ν' άλληλοσπαραχθούν, αλλά νταήδες και οι δυο ώρμιστήχανε να κρατήσουν τις γροθιές ψηλά, χωρίς να τις κατεβάσουν. "Όσο, για να μη χαλάσουν το πανηγύρι έκείνη την ώρα, έδωκαν ύπόσχοι να συναντηθούν την επομένη στάς δέκα κάτω στο ποτάμι.

Αυτό έκαμε έντύπως. "Ήσαν σαν μονομαχία μεταξύ δυο ευγενών και όλοι άποφάσισαν να παραμυθευθούν στη συνάντησι αυτή, που θα ήταν τραγική.

Την επομένη οι δυο άθληται σταθίχανε στο λόγο τους και εύρεθησαν και οι δυο κάτω στο ποτάμι, αλλά ό καθένας από την δική του όχθη. "Ο ένας στο Βετιέγ, ό άλλος στο Λαβακούρ, που τους χωρίζανε τριακόσια μέτρα πλάτους του Σηκουάνα.

"Άμέσως άρχισε να προκαλή ό ένας τον άλλο να περάση άπ'

το μέρος του. Και τά:

— "Ελα ντε έδω.

— Πέρα ντε και σύ, σαν σου βαστά, έξακολουθούσαν επί μίαν ώρα, χωρίς κανένας άπ' τους δυο να δείξη καμιά όρεξι να λύση μία βάρκα και να περάση άπέναντι.

Τότε οι άλλοι που είχαν μαζευτεί εκεί, κατάλαβαν πως όλα αυτά ήταν φουσκομένα λόγια και καθένας από τους νταήδες φοβότανε γιά το τομάρι του και γύρισαν και φύγαν.

Αυτοί όμως, μη έννοούντες να το ρέουν κάτω, πήραν και κρατήσαν τη συνηθεια, να προκαλούνται από τότε, κάθε πρωί την ίδια ώρα. Και βάσταζεν αυτό είκοσι χρόνια. Με τη διαφορά ότι ό Μωρέν δεν έπληγε ποτέ πειά από τότε στο Βετιέγ, ούτε ό Μωρώ έτόλυνε να ξαναπατήση στο Λαβακούρ.

"Ενα πρωί ό Μωρέν, προς μεγάλη του έκπληξι, που έβγαλε κατόπι φρίκη, είδε ότι ήταν μόνος που φώναζε από πάνω από το ποτάμι. "Από αντίκρυ τίποτα, κανείς. Δεν μπορούσε να ήσυχάση και τον πρώτο διαβάτη που έπέρασε τον έπιφύρτισε να πρή να μάθη και έπρόσθεσε:

— Να πής να του πής του παληόσκολου, του κοπρίτη, πως αν κρηβεται και δεν κυττάξη να φανή, θάπάω να του πω το αίμα του.

"Ο διαβάτης ξαναγύρισε κουνώντας το κεφάλι. "Ο Μωρώ ήτανε άρρωστος βαριά, σε κίνδυνο. "Ο Μωρέν έπεσε από τότε σε μεγάλη δυσθυμία. Κάτι του φαινόταν πως του έλειπε. "Όλην έκείνη την ήμερα έγύριζε από δω κι' από εκεί, άδιάθετος, άρηρημένος. Την επομένη στις δέκα ήτανε πάλι στη θέσι του, με το καλάμι του ψαρεμάτος στο χέρι και έπρόσχεχνε ένταχμένος να ιδή τον άναγκαίον έχθρό του, ό οποίος ποτέ δεν είχε λείψει, ως και την επομένη του γάμου του άκόμα είχε πάει. "Αλλά ή ώρα περνούσε χωρίς παραγωγή.

Το βράδυ-βράδυ, από πέρα από το ποτάμι, άκουσε τη καμπάνα του Βετιέγ, να χτυπάη πένθιμα. "Ανατριχίλασε γιατί όπνευθήκε ότι πέθανε ό έχθρός του. Την ήμερα της κηδείας, πρώτη φορά από είκοσι χρόνων, πέρασε το ποτάμι με ρούχα πένθιμα και πήγε να συνοδεύση στον τάφο τον άλλοτε σύντροφο των τραγουδιών και των γλεντιών του. "Επήγαινε, ώθημένος από δεν ξέρω ποιά δύναμη άκαταμάχητο, συγκεκινμένος κατά βάθος και φουρκισμένος γι' αυτό.

Στους πρώτους χωρούς που συνήντησε και οι όποιοι άπορούσαν που τον έβλεπαν είπε:

— "Ήρθα γιά να δω αν φόρησε πραγματικά ό άτιμος!

"Αλλά σε λίγο όταν ή κηδεία πέρασε με τους πατάδες και με τις ψαλμωδίες, ό Μωρέν άξαφνα άρχισε να τρέμει, να χτυπάνε ή μασέλες του, και έβγαλε το καπέλλο του. Τον τριγύρισε και τον κορόιδευε ό κόσμος. "Εκείνος ρώτησε με μάτια δακρυσμένα.

— Δεν είπε τίποτε γιά μένα;

— Ναι είπε, άποκρίθηκεν ένας άσπεις. Είπε, πως σε όκτω ήμέρες θα ρθή να σε τραβήξη από τα πόδια.

"Ο Μωρέν γύρισε πίσω, με κατεβασμένο το κεφάλι. Τρεις ήμέρες έκαθότανε συλλογισμένος στην άκροστομία, σαν κάποιον να περιμένε, ή ν' άκουγε κάτι, που μονάχα αυτός το άντιλαμβανότανε. Την τετάρτην ήμεραν καρεπονέθηκε πως ήταν άρρωστος, έπεσε στο κρεβάτι και πέθανε την όγδοην, τραβηχθείς από τα πόδια χωρίς άλλο από τον Μωρώ, που άνυπομονούσε να έξακολουθήσουνε το μάλωμα και άπ' επάνω άπ' τον "Αχέροντα. Maurice Montégut

ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

"Ο διασημος Κοσέν ήταν γνωστός γιά τά φιλάνθρωπα αίσθημάτα του, αλλά και γιά την άρηρημάδα του. Οι ζητιάνα όλοι της περιφερείας του τον έγνώριζαν και δεν τον άφιναν ποτέ ήσυχ.

Μιά μέρα που περιπατούσε άπέναντος σε μία προκομιά του Σηκουάνα τον πλησίασε μία γυναίκαύλα και του ζήτησε έλεημοσύνη.

— Λυπούμαι, αλλά δεν έχω πεντάραπέντα, της έλεπενός Κοσέν.

— Παχόητε κύριε, ίσως κάτι βρεθεί, είπε ή ζητιάνα.

"Ο Κοσέν ένάχθηκε μηχανικάς και, νά! βρήκε ένα είκοσι φραγκο. Τό έδωσε στη ζητιάνα κι' έφυγε γιά το σπίτι του.

"Όταν έφτασε στο σπίτι του, άντελήφθη ότι όλοι τον κντάζαν και γελοούσαν.

"Άρχισε να θυμώνη μη ξεροντας τι τον κάμνε γελοίο στα μάτια των άλλων, όταν έβγαζε άντελήφθη ότι φορούσε το πανταλόνι του ύπνρητό του! "Έτσι έσηγήθηκε και το πως εύρεθ ή το είκοσιφραγκο μέσα στην τσέπη.

ΞΕΝΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL G. NISTY

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΤΗ μεσσηία τήν γίνονται σκοτεινά θυσία και ήρωισμοί που μοιάζουν με τις έπικές αποστολές. Μου διηγήθηκαν κάποιες σχετικά εδω την ιστορία, που μου φάνηκε δλθθινά συγκινητική, και δεν αλλόζω τώρα που σάς την γράφω, παρά μονάχα τὰ όνόματα για να μην εκθέσω δυο ολογόνους.

Κι' ή ιστορία αυτή αρχίζει σαν όλες τις άλλες. Ένας νέος αγαπούσε μια νέα και δεν μπορούσε να την παντρευτεί, όχι πως διήρχαν οικογενειακές ήχρες μεταξύ τους, ούτε δυοανόλογες περιουσίες. Τον νέον τον εκτιμούσε και τον αγαπούσε πολύ ή πατέρας της νέας. Οι νέοι βλέπονταν συχνά, δυο θέλανε, μα ήταν πολύ δυστυχείς. Εκείνος όνομαζόταν Πέτρος, κι' εκείνη Λουίζα.

Ήσαν πούτα ξαδέρφια, και κατά κακή τους τύχη ή πατέρας της νέας ήταν γιατρός καταγινόμενος ιδιαιτέρως στο ζήτημα των γάμων μεταξύ στενών συγγενών, και είχε σχετικώς τις πειδ ήμίονες προλήψεις. Απέκτιψε φθμ για την έργασία του αυτή, γιατί είχε μαζέψει τὰ πιδ τρομερά παραδείγματα για τις συγγενείς τέτοιων γάμων, χωρίς να παραδέχεται και τις έξαιρέσεις.

Δεν γιάτρευε τὸ παραμικρό σπυρί ενός πελάτου του αν δεν τον ρωτούσε για τὸ παραμικρό του. Εύρισκε πάντοτε νέα επισημύματα και έστελνε διάβηματα στην 'Ιατρική 'Ακαδημία, και της παρουσάζε διάφορα μικρά τέρατα που είχαν γεννηθεί από γονικά στενής συγγενείας.

Στον όρκο του αναντιόσε κανένα τραγὸ ή παραλοτικό δεν τοδίνε έλεμυσόνη προτού τον εξέταση για τὸ γάμο του, και τὸ συγγενολόνη του.

Έπειθ ήταν πλούσιος και ξώδεσε πολλά χάριν της επιστήμης εις εν επιβληθ ή απολήτως.

Ύστερα όπ' όλα αυτά ή γιατρός ήταν πολύ φοβικό ν' όρνθαι να παντρευτούν δυο πρώτα ξι δέρφια, δυο κι' αν τον παρακαλούσε ή μάνα του Πέτρον, ή χήρα του αδελφού του γιατρού.

Αυτὰ τὰ παιδιά αγαπιούνται, τὸν έλεγε, τον γνὸ μου τον γνωρίζετε σαν κι' εμένα; όρρωσέ τον; να ήσαν ενενήεις.

Ακούστε, αδελφὸ μου, άπαντούσε ή γιατρός. 'Ο Πέτρος εινε όρισμένος ή γαμπρός που θα όνειρεόμουν για την κόρη μου, μα εινε αδύνατον να γίνη αυτό τὸ συνοικισμό, γιατί εινε στενοί συγγενείς. Αφού έγω κατακρίνω τους τέτοιους γάμους, πὸς θέλετε να δώσω τὸ κακό παράδειγμα; Ανοποῦμαι πολύ βλέποντας και τους δυο νέους λυπημένους, μα δεν μπορώ ν' άρνθῶ τις δαχές μου.

Η κηρία Ντυμπού ήταν χήρα πρὸ πολλῶν καιρού. 'Αν ζούσε ή άντρας της ίως να έπειθε αυτός τον αδελφὸ του, μα αυτή δεν είχε την δύναμη να επιβληθ ή σὴ θέλπει τὸν γιατρός. 'Ο γιατρός σεβόταν την νύφη του για την τιμιότητα της. Μα σὸ τὸ τέλος την παρακάλεσε να μη τὸ ξανακάνη λόγο για τὸ γάμο αυτό.

Η δυστυχισμένη μητέρα άρχισε τότε να παρηγορη όπως μπορούσε τὸ γνὸ της που τον έλάτρευε. Τὸν άγκάλιαζε, τον φιλούσε και έκλαιγε μαζί του. 'Ο γνὸς της ήταν ρωμαντικός φύσεως, και προσπαθούσε να κρύψη την λύπη του χάριν της μητέρας του. Αυτὴ όμως καταλάβαινε καλά πὸς ή πληγή μέσα του δεν γιατρευότανε έτσι εύκολα.

Δυο μήνες περῶανε. 'Ο Πέτρος ήταν πάντοτε λυπημένος και σιωπηλὸς μη μπορώντας, πειδ να κρύψη τὸ πάθος του. Μὰ μέσα ή μητέρα του τον τὸάκωσε τὴ στιγμή που έγραφε βιαστικά μερικές λέξεις και της διάβασε από πίσω του. Τὴν άποχαίρετούσε!... 'Ο Πέτρος άμα την εινε ξέσχισε τὸ γραμμά αυτό. 'Ημπέδα του όμως άνοιξε βιαστικά τὸ συρτάρι του γραφείου του και βρήκε μέσα ένα πιστόλι.

Τὸν άγκάλιασε τότε με λαχάρα και τὸν εινε: 'Ορκίσου μου πως θα περιμένης άκόμη μια μέρα κι' έγω θα σὲ σώσω...

'Ο γνὸς της εδέχθη γιατί την έλάτρευε και την έσέβετο...

Στην άπελπισμένη μητέρα ήρθε τότε μια τρομερή και παράξενη ιδέα και κρεμόστηκε ο' αυτήν σαν σὲ τελευταία έλπίδα. Χρειαζότανε άμως μεγάλο κουράγιο για την εκτέλεσ ής και άνατριχίaze άπ' την τρομὸρα της όταν την σκέπτονταν. Έπρεπε όμως να σώση τον Πέτρο της και δεν όπισθοχωρούσε.

Σύναζε τότε όλη την ένέργεια και τὸ κουράγιο της για να εκτελέση αυτή τὴν υπερίκη θυσία και άσταπρόνηποι και τρικλίζοντας πήγε να βρὴ τον γιατρός.

Αδελφὸ μου! τὸν εινε σφίγγοντας τὰ δόντια της και κατάχλωμη. Έρχομαι να σάς κάνω μια σκληρή όμολογία... γιατί δεν έχω πειδ δικαίωμα να θυσιάζω τὸ γνὸ μου για τὸ συμφέρον και την ήπληή μου...

Μόλις εινε αυτὰ τὰ λόγια άρχισε να πνίγεται ή φωνή της. Τί συμβαίνει; Τί έχετε;... ρώτησεν ή γιατρός. Ποι έργο στήρνευσε μπορεί να σάς βασανίζει, σάς πονέει ή πιο σκληρή και τιμία γυναίκα, που πάντοτε θαυμάζω την άξιοτητα σας και την τιμιότητα σας;

Και όμως, εινε με λύπη ή δύστυχη μητέρα: Κινδυνεύουν σήμερα ή ήπληή και τὸ σέβας που μου παρέχετε και κακὸ νίζω από τρομὴ για την όμολογία που θα σάς κάνω γιατί ή κατανέσῃ περιφρονημένη τὸν πῶτα σας!

Δεν μπορώ να πιστέψω τὸ πῶτα, γιατί ξέγω πως καμὴ κακή ήπληή δεν μπορεί να ήσ κηλιδώρη...

'Ε! λοιπόν! πιστέψτε με. 'Ο Πέτρος... ή Πέτρος... δεν εινε γιδτὸ μακαριότανός μου, δεν εινε εξάδερφός της Λουίζας... Μὴ με βασανίζετε περὸ ότερο, λυπηθείτε με... εινά εν έραστή!...

Αυτὸς ή άντρας εινε ή πατέρα του παιδιού μου... Βλέπετε λοιπόν τώρα πὸς έχει άποχρέωσι να δώσετε την κόρη σας σὸ γνὸ μου, γιατί δεν συγγενεύουν διόλου;

'Ο γιατρός έσκυψε τὸ κεφάλι του σκεπτικόμενος την εινε πιστέφει. Τί μποροῦσε να πῇ πειδ.

Η δύστυχη μητέρα άμα εινε πὸς μ' αυτὸ τὸ μεγάλο της πένυμα, χάριν της εντιμίας του γνὸς της, κατακουρελιάστηκε ή περιφάνεια πὸς όν τιμία γυναίκα και πιστὴ σύζυγος που ήσαν, πεθαίνοντας πλὸν άπ' την τρομὴ της, μη μπορώντας κρατηθ ή πειδ, εξηλεκτισμένη και εύντηχισμένη γιατί έδωσε τὸ παιδί της, έπεσε λιγοθυμισμένη σὸ πάτωμα τὸν γάμο του γιατρού...

Η μεγάλη θυσία είχε συντελεσθ ή.

Είχεν έξεντελισθ ή... Paul G. Nisty

Αλλά είχε σώσει τὸ παιδί της...

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΠΟΥ ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ

'Ο τραγικός ποιητής Πραντόν εινε γνωστός μονάχα από την κριτική επίθεση που τὸν έκανε ή Μποναλὸ. Κάποτε που θα παίζονταν σὸ θέατρο ένα έργο του για νάνη ληφθ ή καλλιτέρα τὸ γούστα του κοινού, πήρε θέση μ' ένα φίλο του μαζί στην πλατεία τὸν θεάτρον. Τὸ κοινό άρχισε από την πρώτη στιγμή να σφυρίζη τὸ έργο. 'Ο Πραντόν στενοχωρημένος σφυγρίζε σὴ θέση του. Τότε ή φίλος του τὸν εινε:

Αρχίσε να σφυρίζης κι' εὐ για να γλυτώσης τὸ γιουχίσμα. Και ή Πραντόν σφύριζε πιδ δαιμονισμένα άπ' όλους. Σὸν μπερ σινὸ κάθισμα κάθονταν ένας σωματοφύλαξ που παρακολουθούσε με πολλή ένδιαφέρον τὸ έργο.

Με στενοχωρείτε, κύριε, με τις σφυριξές σας, γυρίζω και λέει σὸν Πραντόν, και σὰς παρακαλὼ να πάψετε.

Καθόλου, λέει ή Πραντόν, θα εξακολουθῶ γιατί τὸν έργο εινε άποκρουστικό.

Αποκρουστικό; λέει ή σωματοφύλακας εξαγχιωμένος. Έν σὰς λέω ότι εινε έργο και ότι πρέπει ή συγγαφέας του να ήσ στήριχτ ή. Μὰ τὸ κάτω - κάτω με στενοχωρείτε και... όριστε.

Τὸν τίναξε ένα γενναίό μπάτο.

Επιτρέψατέ μου να σάς φιλήσω, κύριε παρακάλεσε ή Πραντόν τρίβοντας τὸ μάγουλό του. Είπατε έξοχο, ή Είμαι ή συγγαφέας του.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΡ

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΞ

Βγαίνοντας από την πόλη από την μεσημβρινή πύλη μπαίνει κανείς σ' ένα δρόμο που τον στολίζουν μαύρα κυπαρίσσια και άθλια παληόσπιτα. 'Ο δρόμος αυτός καταλήγει σὲ μια πλατεία από την όποια άρχίζουν διάφοροι δρόμοι: ένας άπ' αυτούς, δεξιά, καταλήγει σὸ νεκροταφείο.

Τὰ χαμώσιμα τὸν δρόμου εκείνον ήσαν τὰ περισσότερα άποθήκες κινεζικών και ταβέρνες. Σὲ μια από αυτές τις τρώγλες κατοκούσε ή οικογένεια του μπαμπού - Μπροῦνο, δηλαδή αυτός, ή γυναίκα του και ή κόρη του, ένα κορίτσι έφτὰ χρονών.

'Ο μπαμπού - Μπροῦνο έκανε όλες τις δουλειές που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος με πολλή δύναμη και με λίγο μυαλό. Έκανε τὸν χαμάλι, τὸν χτίστη, τὸν περιβολάρη, τὸν σκαφτιά, και πάντοτε κατάρθωνε να κερδίζει τὸ ψωμί του.

Ήταν άπότομος και σιωπηλὸς, τὸ έναντίον δηλαδή της γυναίκας του που μιλούσε και φώναζε και μάλλωνε αδιάκοπα.

Πρὸς τὸ παρόν έκαμε ένα τραγικό επάγγελμα: ήταν οδηγὸς νεκροφῶν κάρρου. 'Οχι νεκροφῶς, αλλά πραγματικού κάρρου που χρησίμευε για τὴ μεταφορά των πτωμάτων σὸ νεκροταφείο. Στην πόλη υπήρχε έπιδημία χολέρας και οι ένταφιασμοί έγινοντο «χονδρικά» σὲ όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας.

'Ο μπαμπού - Μπροῦνο ήταν άνθρωπος άεστος και άπότομος σὸς τρόπους, κατὰ βάθος όμως είχε καλή καρδιά, αντίθετος πρὸς την γυναίκα του που ήταν κακή και σκληρή. Αυτὸ μπορούσε να τὸ καταλάβη κανείς περνώντας τὸ βράδυ από τὸ σπίτι του Μπροῦνο, όταν ή μικρή επέστρεφε σὸ σπίτι, αφού είχε γυρίσει όλη την ημέρα τὸς δρόμους ζητώντας έλεημοσύνη. Ποι ή μητέρα δεν ήταν εύχαριστημένη από τὸ πὸς πὸν σύναζε ή μικρούλα, ή Πιγκάχα, όπως την έλεγαν. Και όταν ή πατέρας δεν ήταν εκεί, τὸ μάλλωμα δεν έτελειωσε χωρίς έξλο.

Αυτὸ συνέβαινε όταν δεν ήταν εκεί ή Μπαμπού - Μπροῦνο, που όταν μια μέρα εινε τὴ γυναίκα του να δαγκώνη τὸ παιδί γιατί δεν είχε φέρει τίποτα, της έδωσε μια τὸση δυνατὴ γροθιά ώστε ή γυναίκα κυλίστηκε χάμω κι' έμεινε άναίσθητη για πολλή ώρα.

Κουρασμένος, από την έργασία της ημέρας και πολ- λάκις της νύχτας ή Μπροῦνο επέστρεφε σὸ σπίτι και παρηγοριόταν βάζοντας την μικρή σὸν γονατὰ του και ξεκουραζόταν μένοντας ώρες άκίνητος χωρίς να μιλή, κατάρθοντας την μικρούλα και χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της. Τίποτε δεν της έλεγε, διότι δεν εύρισκε λόγια. 'Η μικρούλα τον κύτταζε και τον φιλούσε, καταλαβαίνοντας χωρίς να μιλή.

Η αλήθεια ήταν ότι εκτός της άγάπης εκείνης ή Πιγκάχα ήταν τὸ στήριγμα τὸν σπιτιού, γιατί κατόρθωνε να φέρη περισσότερα χρήματα κι' από τὸν πατέρα της σὸ σπίτι. Δεν ήταν παράξενο. Γιατί όσο κι' αν ήταν μαυρισμένη από τὸν ήλιο, ξεπόλητη και άκάθαρτη, ήταν χωρισμένη. Τὰ μάτια της ήσαν γαλάζια σαν ούρα νός και ή φωνή της, διαπεραστική και γλυκειά, έπαυσε πονετικούς φθόγγους που συγκαυονταν τὸς διαβάτας. 'Όταν είχε μαζέψη μια πεσέτα σὲ πεντάρες, πήγαινε τρέχοντας σὸ σπίτι, από φόβο μήπως της τὸ κλέψουν, και βπειτα ξανάβγαине σὸ δρόμο.

Και μια μέρα οι φόβοι της μητέρας της πραγματοποιήθηκαν: της έκλεψαν τὰ χρήματα που είχε μαζί της. 'Η Πιγκάχα επέστρεφε από τὸν μεγάλο δρόμο ήταν άπόγευμα. Ψυχὴ δεν φαινόταν σ' όλο τὸν δρόμο, παντὸ ήρεμα και σιγὴ θανάτου.

Μακριά μόνο φαινόταν ένα κάρρο, τὸ κάρρο τὸν πατέρα της που μετέφερε τὰ πτώματα των χολεριασμένων. 'Η Πιγκάχα τὸ κύτταζε με φόβο. Έξαφνα όμως ένας άνθρωπος ψηλὸς και σωματώδης την έφώναξε με τὸ όνομά της. Είχε παγώσει.

Πιγκάχουλα, εινε ή άνθρακος βάζοντας τὸ κασκέτο του και παρουσιάζοντας τὸ σὴ μικρούλα, ρίξε εδῶ τὰ λεπτά που κρατάς, πήγαινε άπ' εκεί που ήρθες και πρόσεψε μην πῇς σπίτι σου ότι μοῦδωσες τὰ χρήματα που κρατούσες... Ακουσες; Πρόσεξε! Και λέγοντας αυτά προχώρησε σὴ μικρούλα και την κύτταζε με τέτοιο τρόπο ώστε της πάγωσε τὸ αίμα.

Η Πιγκάχα άνοιξε τὸ χέρι όπου κρατούσε τὰ χρήματα, τυλιγμένα μέσα σ' ένα κομμάτι. Τὰ νομίσματα έπεσαν μέσα σὸ κασκέτο. 'Οχι μόνο σὸ δρόμο και μόνη, αλλά παντὸ φοβόταν εκείνον τὸν άνθρωπο ήταν ή Γά ν τ ε ο ς, ένα παληοίμαρο, ένα θηρίο, που δεν συγγινόνταν παρά μόνο μπροστά σ' ένα ποτήρι κρασί. Τὴν ημέρα εκείνη δεν είχε πῇ και είχε ανάγκη να μεθύση.

'Ο Γάντζος έκράτησε τὰ χρήματα και τράβηξε ίσια στην ταβέρνα...

Αλλά γρήγορα ξαναγύρισε για μια στιγμή.

Η Πιγκάχα, βλέποντας τον να φεύγη, δεν έφοβόταν πιά... Σκεπτόταν ή είχε κάμει ήταν άργά και δεν προλάβαινε να ζητησένη άλλα... Έβλεπε μπροστά της την μητέρα που όμοιας με σηκωμένα τὰ νύχια. Πλὸν καλά ήξευρε ή Πιγκάχα τὴν άξία είχαν εκείνα τὰ χρήματα, ή πατέρας της δοῦλενε όλη την ημέρα για να κερδίση άλλα τόσα. Κάποια άξία θα είχαν τὰ χρήματα, αφού γινόνταν γι-

αυτὰ τόσος λόγος σὸ σπίτι. 'Η παιδική καρδιά της επαναστάθηκε για την κτηνώδη εκείνη επίθεσι και άρχισε να τρέχη κατά τὸ σπῆτι της φωνάζοντας δυνατά:

— Μ' έκλεψε ή Γάντζος! Μ' έκλεψε ή Γάντζος!

Ένα δυνατό χτύπημα την άνάγκασε να διακόψη τις άπελπιστικές της φωνές.

Σὲ λίγη ώρα ή Μπροῦνο έβγαине από τὸ νεκροταφείο με τὸ κάρρο άδειαν και επέστρεψε σὸ σπίτι του, βρήκε την μικρή πληγωμένη και την γυναίκα του έξω φρενών:

Τὴν έκλεψαν, την φοβίσταρα! Και την χτυπῶσαν κι' όλες...

Η μικρή όμως είχε συνέλθει: της έπλυναν την πληγή με ξύδι και νερό: πονούσε όμως πολύ.

Έκείνο τὸ βράδι ή έπιδημία είχε κάμει θραῦσι: ή Μπροῦνο δεν είχε σταματήσει στιγμή. Άφρησε την πληγωμένη και ξαναγύρισε στην πόλη να μαζέψη πτώματα. Βγήκε. Έξω τὸν έπεριμενε ένας χωροφύλακας που κρατούσε έναν κατάλογο κι' ένας μὸ ρ τ η που τὸν βοηθούσε για να φορτώνη τὸς νεκρούς σὸν κάρρο.

Σκεπτόταν μπροστά στις πόρτες ή χωροφύλακας έγραφε, αυτοί φόρτωναν. Φόρτωναν τὰ κομμάτια, τὰ πετούσαν σαν μπαούλα.

'Ο χωροφύλακας έδωσε μια σημείωσι για τὸν προϊστάμενο τὸν νεκροταφείου με τὸν όριθμό των πτωμάτων που είχαν φορτωθ ή. 'Ο Μπροῦνο είχε φορτώσει έξη, μερικούς μαρνούς, μαρνούς και τενομένους.

Τράβηξε κατά τὸ καμητηρίο, οδηγώντας τὰ άλογα. Πότε-πότε γυρνούσε και κύτταζε τὸς πεθαμένους που χοροτῶδους μέσα σὸ στενὸ κάρρο, που χτυποῦσαν και τάραζαν όταν τὸ κάρρο περνούσε επάνω από καμιά γούβα τὸν δρόμο.

Η νύχτα είχε φθάσει. Έπάναν σὸ γαριό ούρανό ζωγραφίζονταν σαν μαύρα σχήματα ή σιλουέτες των κυπαρισσιών που φύλαγαν την αινία άνάπαυσι των νεκρών.

Τὸ νεκροταφείο ήταν άνοιχτό: μέρες τώρα δεν έκλεινε ποτέ. Τὸ κάρρο μπήκε: έξενε τὰ άλογα. 'Ο Μπροῦνο έδωσε τὸν κατάλογο σ' ένα νεκροθάφτη: ξεφόρτωσαν. 'Ο νεκροθάφτης όμως διαμαρτυρήθηκε:

— Έδῶ εινε πέντε κεφάλια και ή κατάλογός σου λέει έξη!

— Τί; Τί; ρώτησε ή Μπροῦνο.

— Εινε σὸν λέω πέντε... Νά, μέτρα!

— Διάβολε... Μοῦκλεψαν τὸν όλλονε;

— Μπορεί και να σουφγε. Λίγοι μὴ ήσαν ζωντανοί; Έφυγε... Αμ τί ήθελες, να σε ρωτήση;

— Θά μούπεσε σὸ δρόμο, εινε σκεπτικός ή Μπροῦνο.

— Εγὼ δεν ξέρω... Όέλω έναν πεθαμένο!

— Καλά. Πάω να σὸν τὸν φέρω, εινε άποφασιστικά ή Μπροῦνο.

Πῆρε ένα φανάρι σὸ χέρι και τράβηξε μπρὸς με άδειαν τὸ κάρρο. Ψυχὴ δεν άναμωσε σὸ δρόμο: τὰ άλογα, που ήσαν σὸ δρόμο, πήγαιναν μόνα τους. 'Ο Μπροῦνο, με τὸ φανάρι σὸ χέρι, έξερευνούσε τὸ δρόμο. Μέσα σὸ σκοτάδι και τὸν τρομό της νύχτας, φαινόταν σαν άπαίσιο φάντασμα.

Δεν ήσαν πλὸν άργά: οι δρόμοι όμως ήσαν έντελὸς έρημοι. Οίαν- θρωποι ήσαν κλεισμένοι σὸ σπίτι τους, περμιονοντας τὸ θάνατο...

— Να ή πεθαμένος μου! ειναν άξαφνα ή Μπροῦνο, κοινώντας τὸ φανάρι του. Μὰ πὸς διάβολο κυλίστηκε εως εδῶ; Κάποιος θα τὸν έψαξε, φανταίνεται...

Πλησίασε τὸ φῶς σὸ κεφάλι τὸν νεκρὸ και όπισθοχώρησε τρομαγμένος.

— 'Ο Γάντζος!...

Τὸ άγγιξε, τὸ ψηλάφησε. Δεν ήταν πεθαμένος, αλλά μεθυσμένος μόνο, ναρκωμένος από τὰ πολύ κρασί.

Έξαφνα όμως ή Μπροῦνο έσπασε σὲ φροβέ: βλαστήμησε: — Μὲ τὰ λεπτά τὸν παιδιού μου... Ατιμε, δολοφόνε! Εὐν μωρεί δεν την χτύπησες; Κακούργε!

'Ο Γάντζος όμως δεν άπαντούσε: ήταν κοιμισμένος βαθειά, πεθαμένος άπ' τὸ ποτό. 'Ο Μπροῦνο σήκωσε τὸ χέρι για να τον άποκλεισθ ή, τὸ κατέβασε όμως σκεπτικός. Άφρησε τὸ κάρρο μόνο και έτρεξε σὸ σπίτι του, ξαναγυρίζοντας με λίγο με μια άλλη σκιά που μιλούσε και χειρονομούσε αδιακόπα. Ήταν ή γυναίκα του.

— Μαρὸς, πιάστηκε από τὰ πόδια... Ίσα!...

'Ο Γάντζος έπληρώθηκε μέσα σὸ κάρρο.

Σὸ νεκροταφείο, οι πέντε πεθαμένοι περιμέναν τὸν άλλο τους συντροφο, τὸν δραπέτη, για να θιαφτοῦν μαζί τον μέσα σὸν άόβεστη. 'Ο Μπροῦνο έφθασε.

— Να τὸ νοῦμερο έξη! εινε με άπαίσια φωνή.

'Ο νεκροθάφτης έκαμε να σηκωθ ή.

— Αφρησε, εινε ή Μπροῦνο, τὸς είχνω έγὼ σὸν λάκμο!

Και τὸς έρριξε και τὸς έξη, μαζί με χήμα και με άόβεστη! ή λάκκος είχε γεμίσει με μερικές φτωχιάς...

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ἡ σημερινή καλλιτεχνία, ἂν παραβληθῇ μετὰ τὴν ἀρχαία, θὰ εὐρεθῇ ὅτι ἔχει ἀντίστροφη διαφορὰ.
Ἀρκεῖ νὰ κοιτάξῃ κανεὶς τὰ σημερινὰ καὶ τὰ παλαιὰ ἔργα.
Ἀλλὰ ἐκτός τούτων καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωγραφικῆς ἦταν δι-
αφορῶς.

Πρῶτον εἶνε ἀγνώστα τὰ χρώματα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι, νὰ ἔχουν τέτοια ἀντοχή, καὶ νὰ εἶνε τόσο ἀνεξίτηλα, ὥστε νὰ διατηροῦνται νωπὰ καὶ δροσερά, ὥπως ἐκεῖνα ποὺ βρε-
θῶσαν στὴς πλάκες τοῦ νεκροταφείου Παγασῶν παρὰ τὸν Βόλον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωγραφικῆς διέφερε :
Ὁ Παρθένος ὁ μέγας Ἐφέσιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀπελλῆ, προκειμένου νὰ ζω-
γραφήσῃ τὸν Περσὶν ἀποστοδισμένον καὶ προσπλημένον ἀπ' αὐ-
τὸν σὺν κορυφῇ τοῦ Κανκάου καὶ κατατρεχίζόμενον, ἀπὸ τὰ
δέντρα, ὑπέβαλεν εἰς τὸ μαρτύριον αὐτὸ ἕνα δούλον του, ἵνα βλέ-
ποντας τοὺς πραγματικοὺς πόνους καὶ στερητικὰς τοῦ βα-
σανίζομένου, ἀπομιμηθῇ καὶ ἐκφράσῃ ζῶντα καὶ φυσικὰ τὴν εἰ-
κόνα τοῦ φανταστικοῦ.

Ὁ δυστυχισμένος δούλος, ἀπερίωσεν, ἀπὸ ἐνέπνευσε ὅμως
προηγούμενος τὸ ἀριστοτέχνημα.

Ἄνευ δὲ καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελὸς θελήσας νὰ ζωγραφίσῃ τὸν
Ἰησοῦν, Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ἐκρέμασεν ἕναν ἄνθρωπον ἀ-
πάνω σ' ἕναν ἀλφεινὸν σταυρὸν καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐκεῖ νὰ πεθάνῃ.
Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν κάποιος κατὰδικος, καταδικασμέ-
νος εἰς τὴν βαρύτεραν τὴν ποινὴν.

Ὁ Gentile Bellini ὁ Βενετὸς ζωγράφος, ποὺ τόσοον τὸν τι-
μοῦσε ὁ Μωάμεθ ὁ II, ἐξωγράφισεν γιὰ τὸν μονάρχην αὐτὸν τὴν
Ἀποστολὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.
Ὁ Μωάμεθ εὐχαριστήθηκε πολὺ, ἀλλὰ παρατήρησε οἷον
καλλιτέχνην οἷον εἶχε κάμει ἕνα οὐνοδαῖο λάθος, οἷον ζήτημα
τοῦ κορμιματος τοῦ κεφαλοῦ, πρῶτα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Μωάμεθ
φαίνεται πως ἦταν δάσκαλος. Τοῦ εἶπε ὁπλοδὴ πῶς, ἅμα κοπεῖ
τὸ κεφάλι, ὁ λαὸς μικραίνει πολὺ, ἕνεκα τῆς οὐστολῆς τῶν
νεύρων κ.λ.π.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ καλλιτέχνης ἐξεπλή-
γη διὰ τὴν παρατήρησιν αὐτῆν καὶ ἀ-
νέτεινε μάλιστα εἰς τὸν Σουλτάνον,
ἐκεῖνος διέταξεν ἀμέσως νὰ ἀποκεφα-
λισθῇ ἕνα δούλον του, ἐπὶ παρουσίᾳ
τοῦ ζωγράφου, ὁ ὁποῖος ἔτοι ὄχι μόνον
περίσπασε, ἀλλὰ καὶ συνεπλήρωσε τὸ
ἔργον του καὶ ἐπλούτισε τὰς ἀνατο-
μικὰς του γνώσεις.

Σήμερα ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ
Ἑλληνικὴ καλλιτεχνία πῶς εἶναι ἀπὸ μα-
ρασμόν.

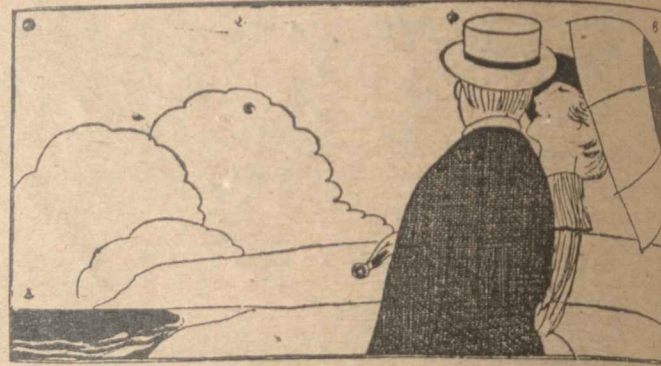
Εἶνε γνωστὸς ὁ Ἕλληνας ζωγράφος,
ὁ ὁποῖος πληρωθεὶς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ
Δημόσιο, νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Μικρασιατικὴν
καὶ ἐκστρατεία, μετέβαλλεν τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας εἰς Τού-
ρκους, εὐθὺς ὥς ἐγένετο ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ.

Ὁ ἴδιος δὲ ἔχων νὰ λάβῃ μερικὰ χρήματα ἀπὸ τὸ Δημόσιον,
ἐπίασε καὶ ζωγράφισε ὁρατὰν στρατιώτας καὶ ὑπουργοὺς τῶν
Στρατιωτικῶν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δουλείαν του.

Ο Δεκάλογος τῶν Ἰνδῶν

Ἔχουν καὶ οἱ Βουδιστὰι Ἰνδοὶ τὸν Δεκάλογόν τους, ὁ ὁποῖος
εἶνε ὁ ἑξῆς :

- 1) Οὐ φονεύσεις οὐδὲν ζῶον (Οἱ Ἰνδοὶ δὲν τρώγουν κρέας).
- 2) Οὐ κλέψεις.
- 3) Μὴ καταστῇς ἐνοχὸς ἀναιδεῖας.
- 4) Μὴ διὰ τοῦ στόματος ἐπιφέρῃς ἀδικίας.
- 5) Μὴ πίνῃς δυνατὰ πνευματικὰ ποτὰ. (Λίγο κρασί μόνον
συγχωρεῖται. Βαρεῖς κολλᾶσι περιμένον μετὰ θάνατον ἐκεῖ-
νον ὅπου πίνει).

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΑ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ-ΑΛΗ

Μὴ φορὰ ὁ Σουλτάνος ἄκουσε ὅτι ζοῦσε σὲ βασιλεῖα
ἕνας περίφημος φέβης καὶ ἀπατεὼν ἀπὸ τοὺς μεγαλείους
ποὺ γελοῦσε ὅλον τὸν κόσμο. Τὸν λέγανε Χατζή-Αλὴ καὶ
κιταγωγὴ του ἦταν ἀγνώστη.

Ὁ Σουλτάνος θέλωσε ἀμέσως νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ ἔστει-
λε νὰ τὸν φωνάξουν σὲ παλάτι. Ὁ Χατζὴς παρουσιάστηκε
ἀγέρωχος ὕψος καὶ ῥώπιοις τὸν Σουλτάνον τὸν θέλει.

Ἀκούσε, Χατζή, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεὺς. Ἐμαθὲ πῶς
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

Τόση ἐμπιστοσύνη ἔχεις στὴν τέχνη σου ;

Μάλιστα, πολυχρονωμένη Σουλτάνε μου.

Κότταξε τότε νὰ γελᾷς καὶ ἐμένα. Πρόσεξε διὼς γὰρ
μεγάλος κατεργάρης καὶ δὲ γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Ἀλὴς. Μπορῶ νὰ γε-
λωῶ ὅποιον θέλω.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Ἡ Εἰρήνη Ἀντρένα ἦταν ἕνα ξανθὸ κορίτσι μετὰ γαλανά μάτια,
ἡλικίας εἰκοσιδύο χρονῶν. Τὴν ἡμέρα, πῆγαινε καὶ παρακολουθοῦσε
μαθήματα σὲ Πανεπιστήμιο τῆς Πετρούπολεως· τὸ βράδυ πῆγαινε
συνήθως σὲ χοροὺς καὶ σὲ κοσμικὰς συγκεντρώσεις. Ἦταν ὀρφανή,
καὶ ἔμενε μετὰ τὴν θείαν τῆς σ' ἕνα μεγάλο σπίτι τῆς Πετρούπολεως.
Ὅταν, τὸ 1904, κηρύχθηκε ὁ Ρωσσοῖαποικινὸς πόλεμος, ἡ Εἰρήνη
πῆγε σὲ νοσοκομεῖο καὶ ἔμαθε νὰ περιποιεῖται τοὺς ἀρρώστους καὶ
τοὺς πληγωμένους. Τὴς ὥρες τῆς σχολῆς τῆς τὴς περνοῦσε φτιά-
νοντας ἐπίδεσμους, κάλτσες καὶ ρούχα, γιὰ τοὺς στρατιώτες.

Τὸ 1905, ὅταν ὑπεγράφη ἡ εἰρήνη καὶ ἐπικολοῦσαν τὰ γνωστὰ
μεγάλαια καὶ σπουδαῖα γεγονότα, ἡ Εἰρήνη ἐπηρροήθηκε βαθειὰ ἀπὸ τὸ
νέο πνεῦμα ποὺ ἀρχίσε νὰ ἐπικρατῇ στὴ Ρωσία. Οἱ τολμηροὶ ἔλπιες
καὶ οἱ μεγάλες προδοτικὲς ἐδῶσαν στὴ σκέψιν τῆς νέα κατεύθυνση.
Ἡ Εἰρήνη ἐξακολουθοῦσε ὅπως καὶ πρὶν νὰ πηγαίνει σὲ κοσμ-
ικὰς συγκεντρώσεις καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος σὲ διάφορες πολιτικὲς
συζητήσεις, ἰδίως σὲ συζητήσεις τῶν φοιτητῶν καὶ οἱ ὅσοι
ἐλάμβαναν μέρος σ' αὐτὰς τὴς συζητήσεις ἀνῆκαν στὸν κύκλο τῶν
νέων ἰδεῶν καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸ πνεῦμα τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νὰ λέγονται «δημοκρατικοὶ σοσια-
λιστὰι» καὶ ἄλλοι ἤθελαν νὰ λέγονται «σοσιαλιστὰι ἐπαναστάται»·
ἕνας φοιτητὴς, ἰδιαιτέρως φίλος τῆς Εἰρήνης, ἀνῆκε στούς ἀρχοὺς
στούς φανατικωτέρους ἐπαναστατικούς.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν πῆγαινε πρὸς τὴν Εἰρήνην ἦταν ἐκ φύσεως πα-
ράφορος· δὲν ἐχωροῦσε ὁ νοῦς τῆς συμβιβασμὸς· ἤθελε ἡ ὅλα ἡ
τίποτα. Τὰ βίαια μέσα, τὴν τρομοκρατία καὶ τοὺς φόνους, τῆς
φαίνονταν οἷον δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ λογαριάζουν ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀφορμὴ
ἦταν μεγάλη καὶ ὁ σκοπὸς εὐγενής.

Καθὼς περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἡ Εἰρήνη ἐνθουσιαζόταν μετὰ τὴς νέες
ἰδέες ὁλοένα περισσότερο, καὶ τέλος οἱ ἐπαναστα-
τικοὶ σοσιαλιστὰι ἀρχισαν νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ἕνα
ἀπὸ τοὺς καλλιεργημένους ὁπαδούς τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ Εἰρήνη ἐξακολουθοῦσε νὰ εἴη τὴν κανονικὴν
τῆς ζωὴν στὴν Πετρούπολιν, σὲ σπῆν τῆς θείας τῆς
τῆς βράδια, γόρρε ὅπως καὶ πρὶν, καὶ ἀποτε-κἀποτε
πῆγαινε καὶ σὲ θέατρο· τὴν ἡμέρα τῆς ἄρεσε νὰ
πηγαίνει σὲ ἐκδρομὰς καὶ σὲ κυνήγι καὶ νὰ λαμβά-
νῃ μέρος σὲ σπορὸς μετὰ ἐλκυσθῶν καὶ μετὰ «κ.λ.π.»

Κανένας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ ἀπὸ τοὺς
παλιούς γνωστούς τῆς δὲν ὑποκινεῖτο μετὰ τὴς νέες
ἰδέες τῆς· ἔβλεπε μόνον πῶς τὴν ἐνδιέφεραν τὰ πολι-
τικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ εἶχε ὁ
λόγος ὁ κόσμος. Στ' ἀστέια, οἱ φίλοι καὶ φιλενάδες
τῆς τὴν κοροῦδαν καὶ τὴν λέγανε «πολιτικὴ». Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σημασίαν· πολλοὺς λέγανε
«πολιτικὴς».

Τὸ Φεβρουάριον 1906, ὁ θεὸς τῆς Εἰρήνης, ὁ
Στρατηγὸς Στάινμπεργκ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ μακαριτοῦ
τοῦ πατέρα τῆς, διορίστηκε γενικὸς διοικητὴς μιᾶς
γειτονικῆς βιομηχανικῆς πόλεως.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἡ Εἰρήνη ἐνεγράφη
σ' ἕνα σοσιαλιστικὸν σωματεῖο, τὸ ἐπαναστατικὸν σο-
ματεῖον τῶν «Μ.Α.Ξ.Ι.Μ.Α.Ι.Σ.Τ.Ω.Ν». Σκοπὸς τοῦ
σωματείου αὐτοῦ ἦταν νὰ σκοτώσουν χωρὶς καί-
μα διὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἐκεῖνα ποὺ τὰ θεωροῦ-
σαν ἐχθροὺς τῆς Ἰδέας. Οἱ «Μαξimalistai» μάλιστα
κατεδίκαζαν ἕνα εἰς θάνατον, ἐξορίζαν κληρὸν καὶ
ἐκεῖνος ποὺ
κληρονόμος εἶχε ὑποχρεῖται νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1906, ἔφυγε νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον ἡ
ἐννοία τῶν «Μαξimalistῶν» τὸ στρατηγὸν Στάινμπεργκ, ἐπειδὴ ὡς
διοικητὴς ἀναγκάστηκε νὰ καταστείλῃ διὰ τῆς βίας μερικὰς ταραχὰς
καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐργατικοὶ ἰδίως σκοτωθῆσαν.

Ῥίξαν κληρὸν, καὶ ὁ κληρὸς ἔπεσε στὴν Εἰρήνην ! Ἐπρεπε νὰ
παύῃ νὰ σκοτώσῃ τὸ θεοῦ τῆς, τὸ στρατηγὸν Στάινμπεργκ.

Ἡ Εἰρήνη ἄκουσε ἀτάραχη τὴν φοβερὴν ἐντολὴν ποὺ τῆς ἀνέθεσαν.
Μὴ μπορῶντας νὰ κἀνῃ ἄλλοιώς, ἐτοιμάστηκε ν' ἀφίσχῃ τὴν Πε-
τρούπολιν.

Εἶπε στὴ θείαν τῆς οἷον πῆγαινε στὴ Μόσχα, καὶ οἷον θάμενε σ'
ἕνα φιλικὸν τῆς σπίτι.

Ἀπὸ τὴ Μόσχα δὲν ἀπέιχε καὶ πολὺ ἡ πόλις ποὺ ἔμενε ὁ θεὸς
τῆς. Οἱ συγγενεῖς τῆς τὴ συνάδουσιν ὡς τὸ σταθμὸν, καὶ ἡ Εἰρήνη
κατάβηκε νὰ κἀνῃ θαυμάσια τὴν συγκίνησιν τῆς.

Ὅταν ἔφτασε στὴ Μόσχα, πῆγε ἴσα στὴν πόλιν ποῦμενε ὁ θεὸς
τῆς καὶ κατέλυσε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ἔγραψε
ἕνα γράμμα σὲ τὸν θεὸν τῆς. Στὸ γράμμα αὐτὸ τοῦγραψε οἷον εἶχε
ἐλθεῖν στὴ Μόσχα γιὰ νὰ δῇ τοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ οἷον θὰ πῆγαινε
νὰ τὸν ἰδῇ καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἄλλη μὲρα ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν
θεὸν τῆς. Τῆς ἔγραψε ὡς τὴν περιέμενε τὸ μεσημέρι χωρὶς ἄλλο.

Τὸ πρῶτον, ἡ Εἰρήνη ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ κίνησε κατὰ τὸ
σπίτι τοῦ διοικητοῦ· σὲ «μανσόν» τῆς εἶχε κρυμμένη μιὰ μικρὴ
χειροβομβίδα μετὰ δυναμίτιδα, ποὺ ὅσο μικρὴ καὶ ἂν ἦταν, μποροῦσε
ὅμως νὰ προσεγγίσῃ μεγάλην καταστροφὴν.

Ὁ θεὸς τῆς τὴν ὑποδέχθηκε μετὰ μεγάλη χαρὰ καὶ καλοσύνην. Ἦ-
τανε κοντὸς μεσοκόπος ἄνθρωπος—ἀπὸ πενήντα ὡς ἑξήντα χρό-
νῶν—μετὰ ἄσπρα μαλλιά, μεγάλο μoustache καὶ ὁμορφὰ σταχτιά μά-

τια. Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει, καὶ παιδιὰ δὲν εἶχε.

Τὴν πῆρε καὶ καθίσαντα σὲ ἰδιαιτέρου σαλονάκι του.

— Ρηγνίστα μου, τῆς εἶπε μάλιστα τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐφίλησε στὰ
δύο μάγουλα ἔχω χρόνια νὰ σὲ δῶ. Ἄν σέβλεπα ἀσφραγιστὴν θὰ σὲ
γνώριζα... πού νὰ σὲ γνωρίσω ! Ἐγὼ εἶναι βλέπω, μάτια μου, κατὰ
κοπέλλα !... ὁμόρφηδες...

— Τὶ καλὰ ἔκανες ποὺ ἦρθες... Ἀλλὰ γιατί πῆγες σὲ ξενοδοχεῖο ;
Ἐπρεπε νὰρχόσουν εἰς κατ' εὐθείαν. Ἀλλὰ φορὰ νάρθης εἰς
εἰς ἀμέσως. Καὶ θέλω νὰ σὲ βλέπω ταχικὰ τώρα καὶθε φορὰ
ποὺ θὰ περνᾷς ἀπὸ δὴ κοντά, σὲ θέλω νὰρχεσαι νὰ σὲ βλέπω.
Ἀκούε :

— Ἐλα τώρα, τῆς εἶπε σὲ λίγο, πᾶμε νὰ φάμε. Ὅταν ποῦσαν
μικρὴ σάρεσαν πολὺ θυμάμαι οἱ τηγανίτες... δὲ χόρταινες ποτέ... τὸ
θυμῶμαι αὐτὸ καὶ εἶπα τῆς μαγεύοντας νὰ μᾶς φτιάξῃ. Ἐξέρει καὶ
φτιάγει ὡραῖες τηγανίτες...

Ἡ Εἰρήνη δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καλὰ... Λίγα συγχυσμένα
λόγια κατάφερε μόνον νὰ προσφέρῃ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ὁ θεὸς τῆς δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὸ θαυμασμὸν του, δὲν
μποροῦσε νὰ κἀνῃ οἷον τὸν ἡπλὸν καὶ ὁμορφὸν κορίτσι ποῦχε τώρα
μπροστά του ἦταν τὸ μικρὸ ἀνιψάκι ποὺ θυμότανε...

— Μοῦ κάνει καλὸ ποὺ σὲ βλέπω, τῆς εἶπε σὲ λίγο. Δὲν
περνᾷς ἔξω κατὰ καλὰ εἰς δὲν φαντάζεσαι... δὲ βρίσκουμε
μὴς στιγμὴς ἡσυχία καὶ κανεὶς δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαραστημένος.

Ἐχομε καμμιὰ δεκαπενταριά κόμματα στὴν πόλιν μας, ποὺ τῶ-
νται ὅλη τὴν ὥρα ἀναμεταξύ τους σὲν τὰ σκυλιά. Εἶνε ἐπανα-
στατὰι, ἐπαναστατικοὶ σοσιαλιστὰι, δημοκρατικοὶ σοσιαλιστὰι,
ἀδιάλλατοι σοσιαλιστὰι, μαξimalistai, μινimalistai, ἔπειτα εἰς
οἱ ἐμποροὶ, οἱ φοιτητὰι, οἱ Ἑβραῖοι... Ὅλοι αὐτοὶ τσακώνονται
ὅλη μέρα, καὶ βάζουν ἐπειτα ἐμένα νὰ τοὺς βρῶ τὸ
δίκιο καὶ ἂν κατορθῶναι κανεὶς νὰ κρατᾷ τὴν τάξιν,
τὶ ἀμοιβὴ εἶναι ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν ; Τίποτα ἀπο-
λύτως... Νῶ, προχτές, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κ' ἵνα
μὴ συγκεντρώσῃ σὲν δρόμῳ, μαζέψανε κατὰ ἀλλήλους,
καὶ ἀρχίσαν νὰ τραγουδοῦν τὸν ἐθνικὸν μας ὕμνον·
ἔπειτα πῆγαν νὰ βάλλουν φωτιά στὰ θεάτρα τῆς Πετρο-
πόλεως καὶ τῆς Μόσχας, γιὰ τὴν κοσμικὴν κίνησιν,
τὴν φιλολογία, καὶ ἕνα σορὸ ἄλλα πράγματα.

Ὅταν τελειώσανε, τῆς εἶπε.

— Μισὴ ὥρα μόνον θὰ μὴ σέβω νὰ καθίσω ἁ-
κόμα μαζί σου, ἔχω δουλειά.

Τὴν πῆρε κατὰ σὲν σαλονά

Καὶ τὰς δίδας : Γ. Μοσχῶφ, Α. Τσακαλίδου, Α. Ίωαννίδου,
Μ. Τριγυλινοῦ, Σ. Μήτσου, Μ. Μήτσου, Ε. Λαπαθῆ κ.ά.
Δ. Διχορροῦ

Τὸ «Μπονέτο» εὐρίσκεται στὴν εὐχάριστο θέσι νὰ σὰς ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἀπέκτησε ἡ ἴδῃ, καὶ τὴν **Ἀδελφειοφροσύνῃ** τοῦ ἀληθοῦς θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ, μυθιστοριογράφου **ΠΟΥΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ** ἡ ὁποία ἐγράφη ἀπὸ τοῦ πολυκλήστου λογοτέχνητος ὀλίγων μαζῶν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ἔκρινεν ὁ ἄριστος καὶ δημοσιεῖσθαι προσέχω.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΘΑ ΚΑΜΗ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ Η „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

Τὸ Ἑλληνικὸ σπιτι, ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅλος ὁ κόσμος, πάσης τάξεως, θὰ ἀποκτήσῃ τὸ Περιδικὸ πὺ ὄνειροπολοῦσε τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ ἡ Ἑλλάς εἶδε τὴν ἐλευθερίαν της.

Ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» θὰ εἶνε τὸ πολυτελέστερον, τὸ πλουσιώτερον καὶ τὸ μεγαλείτερον περιδικὸν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐμφάνισις της θὰ καταπλήξῃ. Ὀλόκληρος κολοσσὸς ἐκδόσεως πρωτοφανοῦς διὰ τὴν Ἑλλάδα, μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς ὁποίας ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐντρυφᾷ ἀπλήστως.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπώμεν ὅτι μόνον διὰ τὰ κλισε τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ δαπανῶνται **80** χιλιάδες δραχμῶν μηνιαίως!

Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» θὰ ἀπασχολοῦνται 3 μεγάλα Γερμανικὰ ἐπίπεδα πιεστήρια καὶ ἓν ταχυπιεστήριον ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα τῆς Ἀνατολῆς.

Ὀλόκληρον ἐπιτελεῖον συνεργατῶν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἑλληνας λογίους ἐργάζεται ἀπὸ δύο μηνῶν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ», ἡ ὁποία ἐκτὸς τῶν ἔργων τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας θὰ παρουσιάσῃ καὶ ἔργα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, διὰ τὰ ὁποία δαπανᾷ μέγιστα χρηματικὰ ποσά.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ

ΤΗΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΛΛΑΥΣΤΙΚΟΤΕΡΑ ΣΑΣ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ
ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ